Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin aylık yayın organı
●
1 Eylül 1986
Yıl 2, Sayı 17
Fiyatı 1,- DM

SOL BİRLİK

Kürt halkına yönelik terör ve baskıya son

Türk ordusu Irak Kürdistanı'na bir kez daha saldırdı

Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesi yokedilemez !

Diktatörlük bir kez daha **"resmi sınır"**ları aşıp ordu birliklerini Irak Kürdistanı'na saldırttı. 15 Ağustos 1986 sabahı Fantom uçaklarıyla başlatılan saldırıda birçok yerleşim alanı yerle bir edildi. Yüzlerce çocuk ve kadın yaşamlarını yitirdiler. Daha sonraki iki gün boyunca da, Bolu ve Kayseri'den getirilen komando birlikleri helikopterlerin desteğiyle karadan saldırıya geçtiler. Bilindiği gibi Türk ordusu Mayıs 1983 ve Ekim 1984 tarihlerinde de Kürdistan'ın diğer parçalarına saldırmıştı. Bu saldırılarda olduğu gibi, son saldırıda da Evren-Özal diktatörlüğü Bağdat diktatörü Saddam ile anlaştı, onun onayını aldı. Halkımıza karşı barbarlığın yeni bir örneğini verdi.

Evren-Özal diktatörlüğü, Kürdistan'ın bu parçasına saldırı emrini vermeden önce Türk burjuva basın-yayın organlarında Irak Kürdistanı'na yönelik haberlere oldukça geniş yer verildi. Böylelikle kamuoyu yaratılmaya çalışıldı. Ve Uludere'de öldürülen askerler bahane edilerek saldırıya geçildi. Böyle bir karar verilirken meclisin düşüncesini almaya bile gerek duymayan diktatörlük, bugünkü parlamentonun niteliğini de gözler önüne serdi. **"Kanun gücünde kararname"** çıkartılarak orduya, her an için sınırları aşıp başka bir ülkeye girme yetkisi verildi. Tıpkı ırkçı-faşist Güney Afrika ve İsrail gibi... Böylelikle kendi koydukları zorbalık yasası olan **"Anayasa"**yı bile çiğnediler...

Saldırıyı takibeden günler. de Türkiye Kürdistanı'nda devlet terörü görülmemiş boyutlara vardı. Köyler, kasabalar basıldı. Suçsuz, günahsız insanlar gözaltına alındı. **"Vurucu timler"** adı altında oluşturulmuş terör timleri, Kürdistan'da insan avı başlattılar.

Diktatörlük bu saldırı ile şövenizmi canlı tutmak için **"ülkenin bütünlüğü", "terörizm", "dış güçler"** vs. demagojisi yaparak kitlelerin dikkatini başka yöne çekmeyi, kendisine karşı giderek yükselen muhalefeti sindirmeyi amaçlıyor. Böylelikle ömrünü uzatabileceğini düşünüyor.

Kürdistan'ın en büyük parçasını işgali altında tutan

Devamı 4. sayfada

Sol Birlik açıklaması

Diktatörlüğün Irak Kürdistanı'na saldırısına karşı sesimizi yükseltelim

Türkiye ve Kürdistan'ın emekçin halkları,
Tüm ilerici, demokrat, yurtsever, barışçı güçler!

Evren-Özal diktatörlüğü barbarlıklarına bir yenisini daha ekledi. Faşist diktatörlük 15 Ağustos günü ordu birliklerini, tüm uluslararası hukuk kurallarını çiğneyerek bir kez daha **"resmi sınır"**larını aşıp Irak Kürdistanı'na saldırttı. Türk savaş uçakları Kürdistan'ın bu parçasındaki sivil yerleşim alanlarıyla, bu parçada mücadele yürüten yurtsever güçlerin barınaklarını bombaladı. Hava saldırısını takibeden iki gün ise, Bolu ve Kayseri'den getirilen komando birlikleri karadan saldırıya geçtiler. Saldırı sonucu çoğunlukta kadın ve çocukların olduğu yüzlerce kişi hayatlarını kaybetti.

Uludere yöresindeki askerlerin ölümünü saldırıya gerekçe olarak gösteren diktatörlük, kukla olarak gördüğü meclise bilgi vermeyi bile gerekli görmeyip "Kanun Gücünde Kararname" çıkarttı. Böylelikle orduya istediği zaman sınırı aşma yetkisi verdi.

Saldırıyla birlikte Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen devlet terörü misli görülmemiş düzeye çıktı. "Vurucu Timler" denen insan avcısı terör grupları sürek avına giriştiler.

Bu saldırıda güdülen amaç belli: Kürt halkına karşı T. Kürdistanı'nda yürütülen devlet terörü tırmandırılıp şoven

Devamı 7. sayfada

12 Eylül'ün 6 yılı

Diktatörlük 12 Eylül 1980'de önüne koyduğu, sosyal muhalefetin sindirildiği, durgun, hareketsiz bir toplum yaratma amacına ulaşamadı. Geçen yıllar, diktatörlüğün önüne koyduğu bu türden "istikrar" amacında başarısızlığının, darbeye gerekçe yapılan demagojilerinin açığa çıktığı gelişmelere çokça tanık oldu. Evren-Özal yönetiminin faşist diktatörlüğü ayakta tutma çabaları rejimin bunalımını azaltmadı, tersine, yığınların artan hoşnutsuzluğu bugün giderek artan biçimde diktatörlüğe karşı tepkiye dönüşmekte, demokrasi istemi daha yüksek sesle savunulur olmaktadır.

12 Eylül 1980'den bu yana her yıl dışarıya yaklaşık 3 milyar dolar ödendi, dış borçlar 30 milyara dayandı. Bu süre içinde tek bir yatırım bile yapmayan işbirlikçi tekellerin kâr grafiği hızla yükseldi. 1980'de 5 dolar 60 sent olan ortalama işçi ücretleri ise bugün 2 dolara inmiştir. İşsizlik, insanların sokaklarda, aşevlerinin önünde şimdiye kadar görülmedik uzunlukta kuyruklar oluşturduğu düzeye varmıştır. Göstergeler, 12 Eylül koşullarında emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin sömürü ve vurgunları artarken, işçilerin, emekçilerin, ülkemizin yoksulluğa itildiğini gösteriyor. Açığa çıkan yolsuzluk ve rüşvet olayları rejimin vurguncuları besleyen, ve kollayan yüzünü açıkça gözler önüne seriyor. 12 Eylül rejiminin yarattığı devlet mekanizmasının neresine el atılsa kendi çapında bir Şahinkaya, bir Yurtçu, bir Pakdemirli bulmak mümkündür. Onlar vurgunlarını, yağmalarını, ülkede demokrasi adına ne varsa yok ederek kurdukları diktatörlük rejimine dayanarak yürüttüler. 12 Eylül rejiminin karanlığı, zorbalığı altında asıl vurgunu vuranlar ise, ülkeyi yağmalayan emperyalistler ve işbirlikçileri bir avuç tekel oldu.

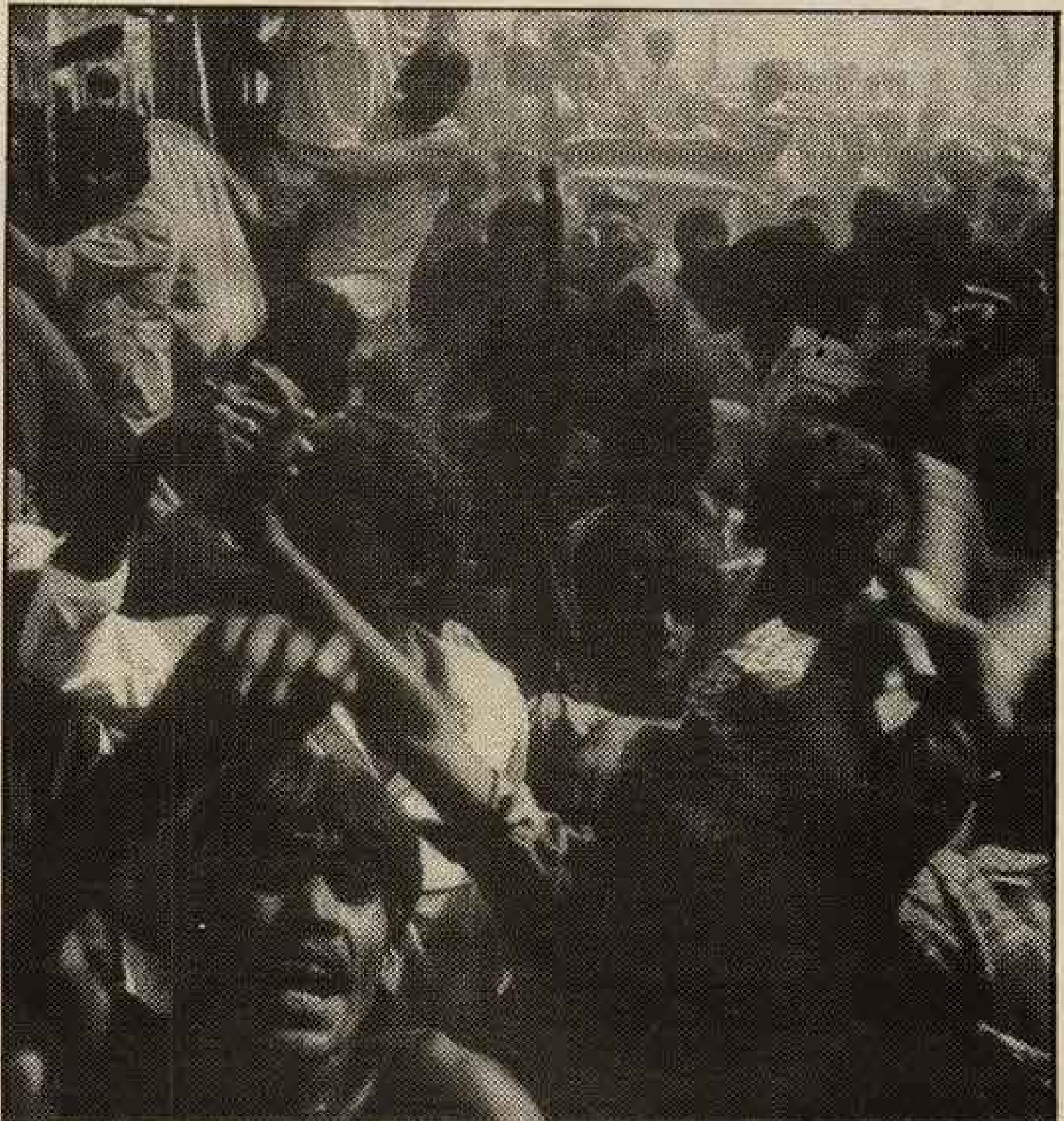
Geçen sürede Türkiye'nin dış politikası, komşularıyla ilişkileri en başta ABD tarafından belirlenir olmuştur. Diktatörlük ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, bölgede barışı tehdit eden askeri ve politik girişimlerini sürdürmektedir. Bir hükümet kararnamesiyle gerçekleştirilen, ülkelerindeki gerici rejimleri ve ABD emperyalizmini hedef alan Kürt halkının direnişini kırmaya yönelik son saldırıda da görüldüğü gibi, bu girişimler, Türkiye'nin bölgede ulusal kurtuluş savaşı veren halklara karşı ABD emperyalizminin jandarması olarak kullanılması planlarıyla bağlıdır. Diktatörlüğün Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü baskı ve terör azgın bir şovenist propaganda eşliğinde barbarca sürdürülmektedir. İşkence ise faşist rejimin gıdası olmuştur. İşkence yapmadıklarında felç olacaklarını, "işkence iddialarını yayanlar, devleti felç etmek isteyenlerdir" diyerek kendileri itiraf ediyorlar. 12 Eylül'den bu yana işlenen cinayetlerin failleri 12 Eylül rejiminin işkence ve terör üzerinde oturduğunu kanıtlıyor.

Artık Evren Özal çetesinin bütün vaatleri gibi demokrasiye geçilmekte olduğu sözlerinin de asılsız olduğu giderek daha geniş güçler tarafından görülüyor. Yığınların artan hoşnutsuzluğu, giderek hakları için mücadele yollarını arama, birlikte davranma biçiminde eyleme dönüşüyor. Son işçi mitinglerinin, değişik kesimlerden yükselen dilek-

Devamı 7. Sayfada

SOL BİRLİK

PAKİSTAN: Halk Ziya'nın "takvimine" uymuyor

Pakistan'da Ziya-Ül Hak'ın **"demokrasi takvimi"** deliniyor. Bilindiği gibi Ziya-Ül Hak geçen yıl sıkıyönetimin kaldırıldığını, demokratik rejime geçilmekte olduğunu ilan etmiş ve seçimlerin 1990'da yapılacağını açıklamıştı! Ne var ki, dokuz yıl önce darbeyle işbaşına gelişinden bu yana baskı ve zorla tutunmaya çalışan -Evren'in **"kardeşim"** dediği- Ziya'nın planları bugün ülkenin Karaçi, Lahor, Ravalpindi gibi önde gelen büyük kentlerinin sokaklarında, geniş kitlesel gösteriler ve kanlı çatışmalarla bozuluyor.

Temmuz 1977'de yönetimi gaspeden Ziya-Ül Hak, anayasayı yürürlükten kaldırıp, tüm siyasi parti, sendika, kitle ve demokratik örgütleri yasaklamış ve Pakistan tarihinin seçimle işbaşına gelmiş tek başbakanı Zülfikar Ali Butto'

Devamı 7. sayfada

SBKP MK Genel Sekreteri:

"ABD Başkanı R. Reagan'ı mevcut durumu önyargısız yeniden gözden geçirmeye, S.Birliği'ne ve onun dış politikasına karşı tutumundaki yanılgıları aşmaya çağırıyorum."
(Konuşmanın özeti 6. sayfada)

"Silahlanma yarışının durdurulması yolunda tarihsel bir fırsat"

SSCB nükleer denemeleri durdurma uygulamasını tekrar uzattı

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri M. Gorbaçov 18 Ağustos günü Sovyet televizyonunda yaptığı konuşmasında Sovyetler Birliği'nin 6 Ağustos 1985'den bu yana sürdürdüğü, nükleer denemeleri durdurma uygulamasını yeni bir kararla 1 Ocak 1987'ye kadar uzattığını açıkladı. Dünya devletlerinin saygın bir bölümünün, ABD, öteki NATO ülkelerinden politikacılar, birçok kişi ve örgütün isteminin; atom denemelerinin yeniden başlatılmaması, atom denemelerinde ısrar edenlere mantık yolunu seçmeleri için bir fırsat daha tanınması yönünde olduğunu belirten M.Gorbaçov, **"Atom denemlerinin yalnızca SSCB değil, aynı zamanda ABD tarafından da durdurulmasının nükleer silahlanma yarışına son vermede gerçek bir dönüm noktası olabileceğine, atom silahlarının yokedilmesini hızlandırabileceğine inandıklarını"** söyledi. M. Gorbaçov, yapılacak bir Sovyet-Amerikan toplantısında nükleer denemeleri yasaklayan yeni bir anlaşma imzalanmasını da önerdi.

Devamı 7. sayfada

Haramzade takımına dur diyelim

28 Eylül'de yapılacak olan **"ara seçimlere"** katılan partilerin adayları kesinleşti. Özellikle iktidar partisi ANAP'ın adaylarının kamuoyu nezdinde az-çok tanınmışlıkları var! Şu veya bu ölçüde basın-yayın organlarında boy göstermiş, ünvanlarıyla, isimleriyle marifetleriyle kitleler tarafından bilinen şahıslar.

Örneğin bunlardan bir tanesi, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarı Ekrem Pakdemirli. Pakdemirli ANAP'ın Manisa 1. Bölge adayı.

Yine 12 Eylül ile birlikte yıldızı parlayan ve **"köşeyi dönen"** işadamı, aynı zamanda ANAP'ın ilk gününden beri Özal ile kader arkadaşı olan ve halen ANAP İzmir il başkanlığını yürüten Atilla Yurtçu. Yurtçu da İzmir'den aday.

Turgut Özal ile dostlukları 1980 öncesine kadar uzanmaktadır Yurtçu'nun. Daha Özal metal işverenleri sendikası MESS'in Genel Başkanı iken, Yurtçu da İzmir Bölge Başkanlığını yürütüyordu. İşçi

Devamı 7. sayfada

- **12 Eylül rejimi ve cezaevleri** — **Yazısı 5. sayfada**
- **Şahinkaya olayı: 12 Eylül rejiminin diğer yüzü "rüşvetçilik"** — **Yazısı 5. sayfada**
- **İşçi çıkarmalar yoğunlaştı** — **Yazısı 3. sayfada**

12 Eylül'den 6 yıl sonra MHP aklanılmak isteniyor

Faşist terörün sorumluları hesap vermelidir

Ankara'da sürmekte olan ve MHP adlı faşist terör çetesinin yargılandığı **"MHP ve ülkücü kuruluşlar"** davasında savcı esas hakkındaki mütalaasını okumayı bitirdi. Davanın bundan sonraki bölümünde savunmalara geçilecek. 1981 yılında açılan davanın sadece iddianamesi 945 sayfa tutuyor ve bu 945 sayfalık iddianamede 12 Eylül öncesinin bir çok olayına ışık tutacak belgeler yer alıyor. Davada yargılanan faşistler 694 Türk ve Kürt yurtseverin öldürülmesinden sorumlu tutuluyor. Ancak bu iddianamede MHP adlı faşist terör çetesinin neden olduğu bir çok katliam ve provokasyon sözkonusu edilmiyor. Örneğin, elebaşıları çok az bir ceza ile kurtulan ya da serbest bırakılan 111 kişinin ölümüyle sonuçlanan Kahramanmaraş katliamı, 58 kişinin öldürüldüğü Çorum olayları, 1 Mayıs 1977 katliamı ve daha adını sayamadığımız yüzlerce yurtseverin öldürüldüğü katliamlar cinayetler; bunların hiçbiri sürmekte olan davada yer almıyor. 945 sayfalık iddianame, faşist terörün sorumlularını ortaya çıkarmada ve yakın tarihimizin en kanlı ve karanlık dönemine ışık tutmada kimi ipuçları da veriyor.

MHP davasında 1981 yılından bu yana 2000 tanık dinlendi. Davadaki belgelerin toplamı 105 bin sayfa tutuyor. Duruşmalar sırasında 9 bin sayfadan fazla tutanak tutulmuştur. Bu davada MHP adlı faşist çetenin eylemlerini yöneten, cinayet işleyen, yüzlerce yurtseverin katili 587 kişi yargılanıyor. Ancak şu anda bu dava ile ilgili tutuklu sayısı sadece 80 civarındadır. Çetenin başı Türkeş ve diğer elebaşılar şimdi serbestler ve çoğu da Evren'in Özal'ın himayesinde devlet ve ülkenin en önemli kuruluşlarında tıpkı 12 Eylül öncesi gibi görevlerini sürdürüyorlar.

Faşist çetenin başbuğu Türkeş diktatörlük tarafından salıverildikten sonra verdiği demeçte, 12 Eylül öncesinde MHP'nin devlete zaman kazandırdığını söylüyordu. Evren de, Genelkurmay Başkanı olduktan sonra yaptığı ilk işin; bir ekip kurdurup, **"Türkiye'de bir darbe ortamı var mı yok mu?"** diye araştırma yapmak olduğunu söylemişti. Ve, **"Niye terörün en kanlı döneminde iktidarı el koymadınız?"** diye Evren'e sorulduğunda, darbe ortamının tam olgunlaşmasını beklediklerini itiraf etmişti. Nitekim Türkeş tutuklu iken Evren'e yazdığı mektuplarda, **"Düşüncenin iktidarda olup da kendileri hapiste olan ilk siyasi güç biziz"** diyordu. Generaller darbe ortamının olgunlaşmasında başrolü oynayan terör çetesinin tamamına yakınını, elebaşılarını salıvererek gerekeni yapmış oldular.

12 Eylül öncesi terör ortamındaki somut rolü 954 sayfalık iddianamede belgeleriyle ortaya konan MHP'nin, ilerici, yurtsever kişileri öldürmek için listeler hazırladığı, başta DİSK eski Genel Başkanı Kemal Türkler, Adana eski Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un da bulunduğu bir çok yurtseverin ölüm emrinin bizzat Türkeş tarafından verildiği ortaya konuyor. İddianamede ölüm emirlerinin verildiği toplantıların belgeleri, konuşmaları, notları, listeleri tek tek belgeleniyor, hangi ilde, hangi tarihte kaç yurtseverin öldürüldüğü sayılıyor.

MHP 12 Eylül öncesinde devletin en gizli kuruluşlarına kadar sızmıştı. Bizzat Türkeş, başbakan yardımcısı olarak MIT ve diğer gizli servislerden sorumluydu. Türkeş'in çalışma masasında ele geçen belgelerde devletin en gizli sırlarının bulunması bu anlamda şaşılacak bir sonuç değildir. Türkeş'in çalışma odasında ele geçen belgelerin arasında üniversitelerde, bakanlıklarda, okullarda yani her kurumda kimin solcu kimin sağcı olduğuna ilişkin düzenlenmiş listeler ele geçti. Bizzat MHP Genel Merkezi'nde silah ve patlayıcı madde ele geçirildi. Türkeş'in avukatı ise iddianameyi gördükten sonra derin bir **"Oh"** çekerek, **"Biz daha başka kanıtların varolduğunu sanıyorduk, ama bunları görünce rahatladık"** diyebilmektedir.

"MHP ve ülkücü kuruluşlar" iddianamesinde Türkeş'in ve MHP üst düzey yöneticilerinin bir dizi uluslararası ilişkileri de yer alıyor. CIA ajanı ve bir zamanlar Türkiye'de CIA görevlisi olarak çalışan R.Nazar ile ilişkileri, ABD elçiliği ile ilişkileri, neo-nazilerle ve Alman gericiliğinin başı Strauss ile özel ilişkileri, silah ve uyuşturucu madde kaçakçıları, mafya ile ilişkileri yer alıyor. Türkeş'in MHP F. Almanya başmüfettişi Enver Altaylı aracılığıyla F.Alman gizli servisi ve eski nazilerle, CIA ile olan ilişkileri de ortaya seriliyor. Inkar edilemeyecek bunca belgeye karşın Türkeş çıkıp, **"Deliller benim lehime"** demektedir.

Kuşkusuz Türkeş'in deliller lehime demesi, avukatının belgeleri görünce derin bir oh çekmesi boşuna değildir. 1981 yılında açılan dava henüz ancak esas hakkında mütalaa aşamasına gelmiştir. Terör çetesinin avukatlarına göre savunmaların 1 yıl sürmesi beklenmektedir. Demokrasi isteyenleri **"12 Eylül öncesine mi dönmek istiyorsunuz"** diye tehdit eden Evren ve Özal bu konuda hiç acele etmiyorlar. Ama ilerici ve sol örgütlerin davalarında ise bol rakamlı hapis cezaları ve idamlar kesiliyor. MHP'li faşistleri ve işkenceci polisleri savunan avukatlar duruşmalarda istedikleri gibi konuşturulurken, diktatörlük her aşamada ilericilerin avukatlarının söz hakkını kısıtladı ve haklarında onlarca dava açtı. Diktatörlüğün amacı terörün sorumlularını açığa çıkarmak değil, terörün sorumluluğunu üzerinden atmak, ilericileri, yurtseverleri suçlamaktır.

12 Eylül öncesinde terör ortamının olgunlaşmasını bekleyen cuntacı generallerden, darbe ortamını cuntacıların deyimiyle **"olgunlaştırma"**da başrolü üstlenen MHP'den hesap sormasını kimse beklemiyor. Faşist katilleri ve onların elebaşılarını savunan avukat kılıklı adamların işkenceci polisleri de savunuyor olması örneğinde de olduğu gibi, MHP'li faşistler 12 Eylül'ü hazırlayan, 12 Eylül'ü yapan ve ülkemizi bugünkü karanlık tabloyla karşı karşıya bırakan güçlerin bir parçasıdır. Bugün 12 Eylül öncesindeki MHP terörüne rastlanmıyorsa bunun nedeni artık açık devlet terörünün görev başında olduğudur.

Evet, bir terör çetesinin, faşist MHP'nin davası sürüyor. 694 ilerici yurtseverin katillerinin suçları belgelenmiş bir çoğu da hasıraltı edilmiş durumda. MHP'li faşist katillerin ve onların elebaşılarının cinayetlerinin, 12 Eylül öncesi suçlarının örtülmesi, davanın unutturulmaya çalışılması şaşırtıcı olmayacaktır. Demokrasi güçleri ise faşist MHP'lilerin yakasını asla bırakmayacak ve 12 Eylül'ün elebaşları ile birlikte onlardan da hesap sorulması için mücadeleyi sonuna dek sürdüreceklerdir.

Bu mücadelede demokrat basının, aydınların, gençlerin, herkesin çabası gereklidir.

Cunta mahkemeleri, idam kararları yağdırmaya devam ediyor

Son günlerde sıkıyönetim mahkemelerinde sonuçlandırılmakta olan çok sanıklı toplu davalarda, ardarda idam kararları verilmektedir. Adana Sıkıyönetim Mahkemesi'nde sonuçlanan 638 sanıklı bir davada 25 idam, yine Izmir Sıkıyönetim Mahkemesi'nde görülmekte olan 40 sanıklı diğer bir davada ise 3 idam cezası verildi.

Evren cuntasının iktidara el koyduğu 12 Eylül 1980'den bu güne değin, cunta mahkemelerinde 700 civarında idam kararı verildi. 50 kişinin idam cezası infaz edildi. 100'e yakın kesinleşen idam kararı Meclisin gündeminde bekliyor. 550'ye yakın verilmiş idam cezası da, sürüncemede bekliyor. Siyasal suçlar nedeniyle çoğu 20 yaş dolayında 27 genç idam edildi.

Başta Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarımıza ve tüm örgütlü güçlerine karşı azgınca bir saldırıya geçen, bu saldırıyı çok yönlü, sürekli ve sistemli olarak yürüten ABD emperyalizminin uşağı faşist diktatörlük, işçi sınıfımızın, emekçi halklarımızın ileri unsurlarını, fiziki olarak ortadan kaldırmakta hiç bir tereddüt göstermedi. Onbinlerce devrimci, yurtseveri işkence tezgahlarından geçirdi. Onlarca insan, işkence tezgahlarında can verdi. Yüzlerce insan, sakat kaldı. Binlerce insan, ağır cezalara çarptırıldı. Yine binlerce insan, faşist zindanlardaki insanlık dışı çok ağır koşullarda yaşamaya mahkum edildi.

Ne ki, tüm bunlara rağmen faşist diktatörlük, işçi sınıfımızı, emekçi halklarımızı, örgütlü güçlerini teslim alamadı. Işçi sınıfımızın, emekçi halklarımızın devrimci müca delesine çok ağır darbeler indirildi, ancak yok edilemedi. Her şeye rağmen halk muhalefeti genişleyerek derinleşiyor. Işçi sınıfımızın mücadelesi günbegün aktifleşiyor.

Ülkemizde idamlara karşı mücadele de demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

SELİM YALÇIN (TKP)

SAĞLIKLI BİR POLİTİK İKLİM GEREKLİ

TC ile SSCB arasında yapılan yüksek düzey görüşmeleri, her zaman çok önemlidir. Nükleer-uzay çağında, uluslararası durumun bugünkü koşullarında iki komşu ülkenin bu türden ilişkilerinin önemi daha da artıyor. Ama ne yazık ki, Türkiye kamuoyu, Özal'ın Sovyetler Birliği gezisinin bu açıdan taşıdığı önemin farkına varamadı. Basın, geziyi, gereken ağırlığı ve ciddiyetiyle yansıtmamış ya da yansıtmaktan kaçınmıştır. Kimi politik çevreler de gezinin bu yanına vurgu yapmaktan - hangi nedenle olursa olsun kaçınmışlardır.

Özal SSCB'de yaptığı konuşmada neler söylemiştir? Örneğin şunları: **"...Biz şuna inanıyoruz ki, coğrafi durumumuz ve ortak uzun sınırımız olması, aramızda daha iyi ilişkiler kurulmasını gerektirmektedir"..."Silahlanma yarışı, güvensizlik ve kaygıları artırıyor, ekonomik kalkınmayı engelliyor. Silahlanma alanına harcanan kaynayların halkların refah ve ekonomik kalkınmasına ayrılmasını sağlayacak olan silahsızlanma, dünya barışı ve istikrar açısından yaşamsal önem taşımaktadır." ... "Vurgulamak isterim ki, komşumuz Sovyetler Birliği'nin son zamanlarda bu alandaki yapıcı girişimlerini biz ilgiyle izlemekteyiz." ... "Biz, bütün komşularımızla ilişkilerimize barışçı yaklaşımımızı korumaktayız."**

Özal'ın bu şekilde konuşmasına yol açan nedir? Özal'ı böyle konuşturan, nesnel zorunluluktur. Bir kez daha ortaya çıkıyor ki, Türkiye ile SSCB arasında barış içinde yanyana yaşama dışında hiçbir mantıklı alternatif yoktur.

Sovyetler Birliği başta olmak üzere, sosyalist ülkelerin katılımı olmadan, Türkiye, güvenliğini sağlayamaz. Sovyetler Birliği'nin hiçbir dayatmayı içermeyen, tersine, tümüyle eşitliği ve karşılıklı yararı gözeten ekonomik, ticari, bilimsel-teknik, kültürel işbirliği olmadan, Türkiye ekonomik kalkınması yolunda kalıcı adımlar atamaz. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin, dünya arenasında Türkiye gibi ülkelerin eşit haklı taraflar olarak yer almaları yolunda yürüttükleri aktif çabalar olmadan, ülkemiz, 6 Ağustos günlü Milliyet gazetesinde Dışişleri Bakanı Halefoğlu'nun da itiraf ettiği gibi, Batılı ülkelerin **"şunu da yapın, bunu da kabul edin"** dayatmalarından yakasını kurtaramaz.

Bu durumda, tüm yurtsever, ulusal ve barışsever güçlerin Türkiye'nin Özal'ın Moskova'da söylediği bu sözlerin gereğini yerine getirmesi, buna uygun adımlar atması için hükümete baskıyı daha da artırması gerekmiyor mu?

Görüşmelerde, Özal, iki ülke arasındaki potansiyellerin kullanılmadığından söz etti. Peki, bunun nedeni nedir? Yalnızca ticari ilişkiler sağlıklı bir politik iklimin oluşmasına yeter mi? Potansiyellerin kullanılmamasının önündeki engel nedir?

TC'nin kurulduğu günden bu yana, açıkça ortaya çıkmıştır ki, SSCB, Türkiye ile olan ilişkilerine gel-geç, konjonktürel bir ilişki olarak bakmıyor. Sovyetler Birliği'nde iktidar partisi olan Komünist Partisi'nin bu yıl içinde yapılan 27. Kongresi'nde, tüm komşularla iyi ilişkiler, ülkenin ulusal çıkarlarının gereği olarak, bir kez daha vurgulandı.

Özal'ın SSCB gezisi başlamadan önce, Türkiye'de estirilen politik hava ne yöndeydi? Türkiye hükümeti yetkilileri, ABD'nin topraklarımızdaki üslerinde yeni nükleer depolama istasyonları yapmasına onay verildiğini, dolaylı da olsa, açıkladılar. Türkiye hükümeti, NATO içinde kimyasal silahların üretilmesi kararına onay verdi. Türkiye hükümeti, SSCB'nin ve Varşova Antlaşması Örgütü'nün tek bir barış girişimine olumlu yanıt vermedi. Özal'ın gezisi öncesinde, komşu devletlere karşı en kaba, en yakışıksız biçimde sözler kullanmak adeta bir modaya dönüştürüldü. Güç gösterilerinde bulunuldu.

Demek ki, Türk-Sovyet ilişkilerindeki potansiyellerin gerektiği gibi kullanılamamasının esas nedeni, Özal hükümetinin dış politikasını belirlerken, Türkiye'nin ulusal çıkarlarından yola çıkmayıp, Amerikan çıkarlarını başa almasıdır. Sorun, 31 Temmuz günlü Hürriyet gazetesinde, M.A.Kışlalı'nın yazdığı gibi, **"teknisyenlerin işi"**yle, **"diplomasi oyunları"**yla çözülemez. Sorun, ülkemizin dış politikasında köklü bir değişikliğin gündeme gelmesi sorunudur.

Demek ki, eğer Türkiye'de ulusal çıkarları başa alan, Türkiye'nin güvenliğini ABD'nin savaş planlarından daha önemli gören, ağırbaşlı, kişilikli, onurlu bir dış politika izleyen demokratik bir hükümet işbaşında olsaydı, Türk-Sovyet ilişkilerinde kullanılamayan potansiyeller söz konusu olmazdı.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

BİRLİKTEN GÜÇ DOĞAR

Bizim aramızda Sol Birlik büyük yankılar ve sevgiler yarattı. Çünkü bu birlik faşist cunta için yıkılmaz bir duvar oldu. Bütün demokratik güçlerin anti-faşist mücadele hareketi içinde duvar etrafında yer almaları gerekir ki, duvar faşizme karşı dinamik olsun.

Altı sol partinin güçlerini birleştirerek faşist cuntaya karşı Sol Birliği oluşturmaları faşizme karşı herkese bir umut kapısı oldu. Kapının anahtarı ise bütün demokratik güçlerin elindedir. Bu olgu Kürt ve Türk tarihine geçecek onurlu ve şerefli bir adımdır. Ve bu adımlarla amaçladığı hedeflere de ulaşması tüm Türk ve Kürt emekçilerinin çaba ve örgütsel çalışmaları sonucu elde edilebilir. Eğer bu olgu somut olarak düşünülmese faşist cuntanın tokmağı daima başımızın üzerinde olacak, her seferinde ayıldığımızda bir çok kurbanlaı vermek istemiyorsak, faşizme karşı birleşerek, daha duyarlı daha aktif ve yığınsal olarak demokıatik güç birliğinin kurulması ile demokrasi savaşımı kazanılabilir.

Sol Birliğin ilk etaptaki hedefi şu olmalıdır; Sol Birliği kitleselleştirmek, halka mal etmek, halkın Sol Birliği en yakın bir şekilde tanımalarını sağlamak gerekir ki halka bir güven kaynağı olsun. Halkın en büyük özlemi de bu antifaşist cephe. Faşist cuntadan kurtulup, reel demokratik bir sistemi yaşamak, bir de Özal efendinin o çarpık ekonomik politikasıyla halkın her geçen gün yoksullaştığı dönemi geride bırakma isteği halk için en büyük özlem kaynağı olmuş. Bu özlem kaynağını Sol Birliğin iyi değerlendirmesi gerekir.

•••••

Amerika emperyalizmi ve faşist diktatörlük, Türkiye ve T.Kürdistanı'nda adeta güçlerini birleştirerek, bir çok üsler kurmuşlar, dost komşularımıza karşı Kürdistan toprağı bir saldırı üssü haline gelmiş, bundan anlaşılıyor ki, Amerika emperyalizmi ve faşist diktatörlük bu toprakları kolay kolay bırakmayacakları kesin, çünkü Türkiye faşist diktatörlüğünü sürdürmek isteğinde olacak. Amerika emperyalizmi Evren-Özal sayesinde Türkiye ve T.Kürdistanı'nda ucuz üsler kapmışlar bir çok üslerini yığdırma isteğinde olacak, bu isteklere karşı yine iş başa ve birlik gücüne düşmekte.

Topraklarımızı dost komşu ülkelere karşı saldırı üssü olarak kullanılmasına son vermek;

Emperyalist Amerika'ya bağımlı dış politikaya son vermek;

Ülke ve dünya barışını tehlikeye sokacak her türlü güce göğüs germek;

Emperyalist banka ile diğer tekelci güçlerle çarpık ekonomik politikaya son vermek;

Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki Amerikan üslerinin kaldırılmasına yardım etmek;

Bütün demokratik güçlerin başlıca isteği olmalıdır. bu istek bütün demokratları yan yana getirmelidir.

Yaşasın Sol Birlik, her şey Sol Birlik için var olmalı.

Sol Birliğe üstün başarılar ve çalışmalar diler selamlarımı sunarım.

Gül Seven/Diyarbakır

Toplu sözleşmeler öncesinde işçi çıkarmalar yoğunlaştı

Tekeller işsizliği, işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanıyor

İşsizlik, baskı ve sömürü üzerine kurulu kapitalizm dünyasının ayrılmaz bir parçası olduğu gibi, emekçi halklarımızın da her zaman başlıca sorunlarından birisi olmuştur. İş bulmak için Avrupa'ya göç etmek zorunda kalan iki milyona yakın Türk ve Kürt emekçisi dahi, bu sorunun ağırlıklı yerini değiştirememiş; işsizlik, milyonlarca işçi ve emekçi için, özellikle de kadın ve gençler için çöküntü ve umutsuzluk kaynağı olmaya devam etmiştir.

Halk düşmanı, emek düşmanı 12 Eylül askeri darbesinden bu yana, işçi ve emekçilerin başta hayat pahalılığı, yoksulluk ve işsizlik olmak üzere karşı karşıya bulunduğu sorunlar daha da ağırlaştı. Son altı yılda yaşam, yığınlar için tam bir cehenneme dönüştü. 12 Eylül'den sonra işbirlikçi bir avuç tekelci azınlığın dışında kalan küçük ve orta boy işletmelerden bir bölümü, artan borç yükünün altından kalkamayarak iflas etti. Diğer bir bölümü, gereksinme duyduğu işletme sermayesini bulamadığı için üretimlerini durdurmak zorunda kaldı. Bir yandan IMF ve dünya bankasının dayattığı eko nomik-politika, diğer yandan da Türkiye ölçülerine göre dev savunma bütçeleri ve silahlanmanın tırmandırılması yeni yatırım olanaklarını tüketti. Bu durum, 6 yılda yığınsal işsizliği büyük boyutlara ulaştırırken, iş bulamayan milyonlarca insana hergün yeni binlerin eklenmesine yol açtı.

Bilineceği gibi, Türkiye'de işsizlikten söz edilirken iki ayrı kavram kullanılmaktadır: Birisi kayıtlı işsizler, yani İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvurarak iş arayanlar; diğeri ise kendi başına iş arayan, kayıt yaptırmayan işsizlerdir.

Bugün Türkiye'de İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvurmayan işsizlerin sayısının 4 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor. Bu sayıya, iş bulma umudunu tümüyle yitirmiş olan işsizler eklenmemektedir.

Kayıtlı işsizlere gelince, 24 Ocak kararları alındığı sırada, İş ve İşçi Bulma Kurumu'na kayıtlı işsiz sayısı 200 bin iken, bugün bu rakama 1 milyon 50 bine yükselmiştir. Yine kuruma başvurup da işe yerleştirilemeyen işsizlerin sayısı son altı yılda yüzde 420 artış göstermiştir.

Ne var ki, işbirlikçi tekeller için işsizlik bir yandan ücretleri düşük tutma ve sömürüyü artırma aracı olurken; diğer yandan ise onların elinde işçi sınıfına, çalışan emekçilere baskı yapmada işçileri tehdit etmede bir silah haline gelmektedir. Holdingler, işçi sınıfının önüne şu sahte ve kışkırtıcı ikilemi koymaktadır: **"Ya boyun eğersin, ya da işsizler ordusuna katılırsın".** Evren-Özal diktatörlüğü patronların tek tek işyerlerinde çalışan işçilerin önüne koyduğu bu ikilemi, açık bir devlet politikası haline getirdi. Hükümetin **"yüksek ücret işsizliği artırır"** sözü ve devlet planlama raporunda asgari ücretin yükseltilmesinin işçiler için **"gaddarlık"** olacağının belirtilmesi, başka hangi anlamda kullanılabilirdi...

Şimdilerde, özellikle de son iki ay içinde işten çıkarmalar daha da hızlanarak sürüyor. Tekel işyerlerinde, madencilik ve tekstil işkollarında 20 bine yakın işçinin işten atıldığı belirtiliyor. Geçtiğimiz ay içinde KİT'leri özelleştirme planı çerçevesinde çalışmalar yapan Amerikan şirketi, bu kuruluşlardan ilk etapta 100 bini aşkın işçinin çıkartılmasını istiyor. Sözkonusu şirket KİT kuruluşlarında çalışan öteki işçilerin de giderek azaltılmasını, kalanların da işçi statüsünden çıkartılarak sözleşmeli personel haline getirilmesini telkin ediyor. Bunun yanısıra, Çukurova bölgesinde Sabancı Holding, Güney Sanayi ve Paktaş'da atılanların sayısının bini aştığı belirtiliyor. Gazetelerde Karadeniz bölgesinde Ordu ve Sinop'ta 700'e yakın işçinin, Gaziantep'te 800 işçinin işten atıldıklarını yazıyor. Sadece son iki ayda işten atılmalara ilişkin daha onlarca örnek sıralanabilir.

İşsizler ordusuna yenilerini katmadaki bu gözle görülür hızlanma, kuşkusuz ne zaman açısından ve ne de yaşanılan koşullar bakımından bir raslantıdır. Zaman açısından raslantı değildir; çünkü işten atılmaların hızlanması, 100 binlerce işçinin toplu sözleşme yapma hazırlıklarıyla aynı döneme denk düşmektedir. Koşullar bakımından raslantı değildir; çünkü Balıkesir, İzmir ve Eskişehir işçi mitingleri, Türk-İş'in karar verdiği yeni eylemler ve rejimin sendikaların elini kolunu sıkıca bağlayan yasalarına karşın, yapılan grevler, işçi sınıfının eylem çizgisindeki, kararlılığındaki yükselişi göstermektedir. Diktatörlük ve onun arkasındaki güçler, şimdi bu süreci geriletmeyi ve durdurmayı amaçlamakta, bu yönde yeni bir saldırıya geçmektedir. İşsizlik tehdidi, bu yeni saldırının cephaneliğini oluşturmaktadır.

İşte bu nedenle, işten atılmaları önleyecek yeni yöntemleri bularak, varolanları iyileştirerek ve geliştirerek işsizliğin, işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanılmasının önü kesilebilir. Türkiye işçi sınıfının tarihinde, işten atmayı, açlık tehdidini işçi sınıfını eylemsiz hale getirmede başlıca disiplin araçlarından birisi yapan burjuvaziye karşı, çok ve çeşitli direniş örnekleri vardır. Örneğin daha 1949'da Zeytinburnu Çimento ve Kireç Fabrikası'nda işten atılmaları önlemek için üç vardiya çalışan işçilerin tamamı, atılan arkadaşları işe alınıncaya kadar topluca işi bırakıp direnişe geçtiler. Bu gelenek, daha sonraları Türk-Demir Döküm'de, Sungurlar'da, Hoescht'te, Levent madeni eşyada, Java ve Skoda fabrikalarında ve Kavel'de ve daha sayılacak birçok işyerinde sürdürüldü, kökleşti.

Bu savaşım geleneğini söküp atmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Niketim yetmiyor da. İstanbul Bakırköy'de kurulu Emayetaş fabrikasından son iki ay içinde atılan 52 işçinin aileleriyle birlikte fabrika bahçesinde toplanarak kararı protesto etmeleri bunu gösteriyor. 15 Ağustos 1986 günü Kavel işyerinden 46 işçinin işten atılmaları üzerine Otomobil-İş sendikası yönetimi ile Kavel işçilerinin, işten atılmalardaki ana nedenin MESS ile yeni dönem toplu sözleşmeler olduğunu açıklamaları da diğer önemli bir göstergedir.

İşsizliğin, bugünkü boyutlara ulaşmasının suçluları ve sorumluları tekellerdir, holdinglerdir, Evren ve Özal'lardır. İşçi sınıfımız bunları iyi tanıyor. İşsizliğin işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanılması hesaplarını boşa çıkartmak için, görev hepimizi bekliyor.

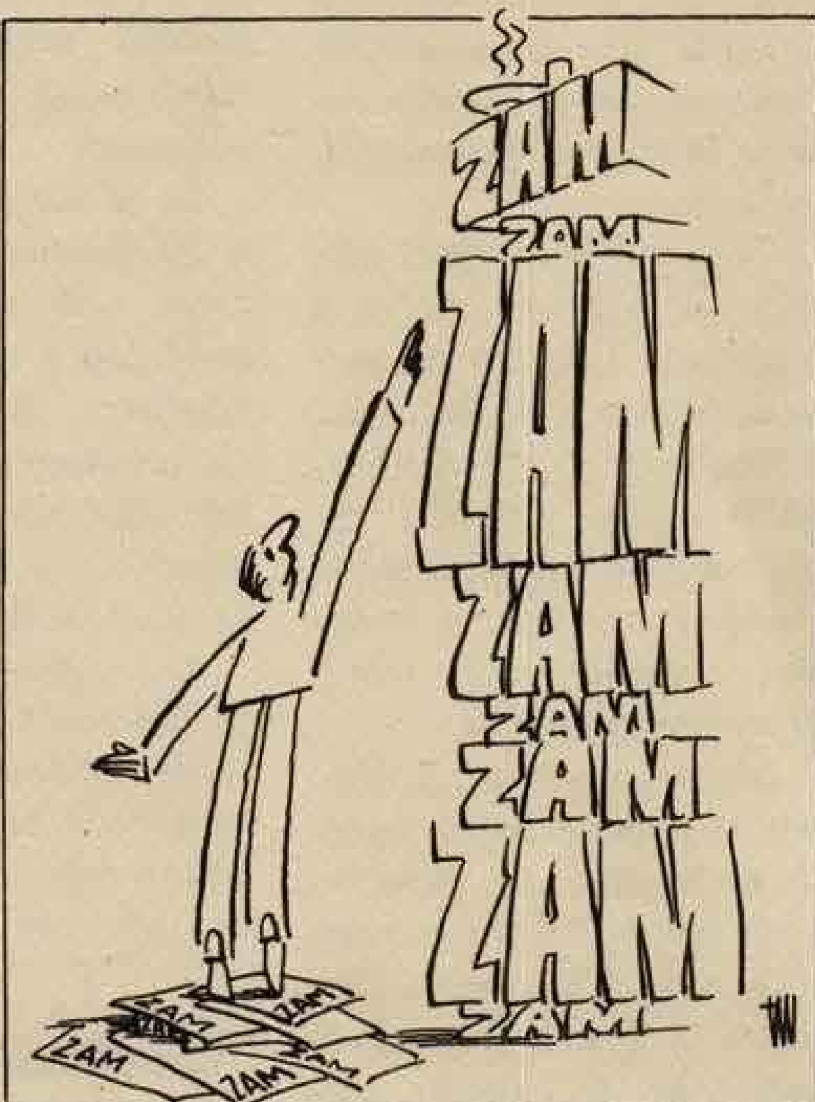
Yine enflasyonu aşağı çekecekler!

Özal hükümetinin, 6 yıldan bu yana uygulanan ekonomik politikayı, yükü halka yıkmak, uluslararası finans kurumlarının çizdiği doğrultudan şaşmamak, gittikçe daha fazla borç almak ve daha fazla borç ödemek, yatırım sözünü piyasadan kaldırmak, en azından anlamını, içeriğini değiştirmek gibi temel ilkelerinden ödün vermeden uyguladığı biliniyor. Bu politikanın propaganda düzeyindeki temel sloganı ise **"enflasyonu** (bitmez tükenmez bir şekilde) **aşağı çekmek"**tir. 6 yıldan beri enflasyon aşağıya çekiliyor. Gerçekte ise aşağıya çekilen halkın yaşam düzeyidir, işçi ücretleridir, memur maaşlarıdır. Yine 6 yıldan beri Türkiye aklıbaşında herkes, bu ekonomik politikanın çıkmaz bir yolu halka dayattığını, halkın sırtına sürekli yük bindiren, genel olarak ülkeyi yoksullaştıran, ekonomiyi emperyalizme daha bağımlı hale getirmek gibi karanlık amaçları olan bir politika olduğunu sürekli söylüyor. Işçi sınıfı, emekçi halk açısından eleştirisi bir yana, bu ekonomik politikanın ekonomiyi kapitalistler açısından da bunalımdan kurtaramayacağını, örneğin bir döviz bunalımının geçmişte olduğu gibi kaçınılmaz olduğunu, yatırımsız ihracatın dökme suyla değirmen döndürmekten başka bişey olmadığını hep söylüyorlar.

Son günlerde yeniden bir sıkıntıdan, halkın sıkıntılarından değil, doğrudan Türkiye'deki ekonomik politikanın sıkıtınlarından sözedilir oldu. İsimleri açıklanmayan (Özal'dan korkularından olacak) iki büyük bankanın yetkilileri, bu yıl içinde döviz bunalımının had safhaya varacağını açıkladılar. Bankacılar yaptıkları açıklamada, bu yıl içinde ihracatın büyük ölçüde düşeceğini, hızla artmakta olan ithalat, turizm gelirleri ve işçi dövizlerindeki düşüş nedeniyle döviz açığının 7 milyar dolara çıkabileceğini belirttiler. Bu durumda 1980'den bu yana 3 milyar doların altına düşmeyen dış ticaret açığının 7 milyar dolara çıkması şimdiye dek görülmemiş bir döviz açığı demek olacak. Bu görülmedik döviz açığının beraberinde bir dizi olumsuz gelişmeyi getirmesi, başta da enflasyon oranını artırması kaçınılmaz olacaktır.

Bu karanlık tabloya rağmen, Özal kalkıp rahatlıkla **"Geçen yıl 3,5 milyar dolar dış borç ödedik"** diyerek övünebiliyor. Döviz sıkıntısını sağır sultan bile duyduğu halde, Özal'ın bir türlü kabüllenmemesi, sorunun doğrudan **"borç ödemeleri"** ile ilgili olması ile bağlı olsa gerek. **"Borçlarını ödemekte sıkıntı çeken Türkiye"** imajı Özal'ın hiç de işine gelmiyor. Ama almayı düşündükleri önlemler esasta döviz sıkıntısının canlarını pek sıktığını gösteriyor. Yatırımların daha da kısılacağını söylerken, ithalatta sözde kısıntı yapmaya yeltenirken, KİT'lerin dış borçlarına çözüm arıyoruz derken gerçekte dövizdeki kaçınılmaz sıkıntıdan sözedilmektedir. Ne olacak? Yeni önlemler alacaklar. Yeni önlemler her zaman olduğu gibi sıkıntının faturasını emekçi halka ödetmektir. Bildikleri tek çare her zaman olduğu gibi budur. Kamuda harcamalar kısılacak, sosyal harcamalar düşecek, tasarruf genelgeleri yayınlanacak, sağlık ve eğitim harcamalarına ve diğer hizmetlere zam gelmesi kaçınılmaz olacak.

Öte yandan bir de seçim var. 10 ilde de yapılsa seçim seçimdir ve cürmü kadar değil biraz daha fazlar yer yakar. Bu nedenle seçim ekonomisi değilse bile demagojisi şarttır. Fon destekli, ANAP kasketli göstermelik ucuzlamalar muhtemeldir. Ama hepsi eylüle kadar. Ya eylülden sonra? Eylülden sonra IMF geliyor. IMF geldiğinde ise neler olduğunu halklarımız 6 yılın deneyleriyle biliyor. Özal hükümetinin yetkililerinin o zaman şimdikinden daha çok açık konuşacaklarına emin olabiliriz. Söyleyecekleri ve yapacakları şimdiden bellidir. Enflasyonu aşağıya çekmeye devam edecekler!

H.ŞERİF (TSİP)

GÜÇLÜ BİR ÇIKIŞ İÇİN

12 Eylül'ün ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel yöndeki toplumsal yıkımlarını, altı yıldır adım adım izliyor, yazıp çiziyor, bu objektif durumun siyasal demokrasi mücadelesine yansımalarını titizlikle bulup çıkarmaya çalışıyoruz. Bunları tekrar etmeye belki hiç gerek yoktur; ama 12 Eylül'den altı yıl sonrası olsa bile, eğer görevlerimiz hala yerli yerinde duruyorsa, bu görevleri yeniden ve yeniden vurgulamaktan usanmamak gerekir.

Sosyalist ve sol siyasi güçlerin önünde bugün çok somut görevler duruyor. Antifaşist mücadelenin olanakları nedir; bu olanakların ne kadarı kullanılmaktadır; konjonktür bu olanakları ne yönde ve ne kadar genişletmektedir ve bulunulan noktada sol güçler nasıl bir atılım yaparak olayların peşinden gitmek yerine, olaylara yön vermek yetkinliğine ulaşabilirler vb. gibi. Cevabı açıkça ve hemen verilmesi gereken sorular gündemin başındadır.

"Sol" dendiğinde bugün Türkiye'de neredeyse sadece sosyal demokrasinin anlaşılması, daha da sol bir yelpaze aranıyorsa bundan Yeni Gündemci'lerin, sivil toplumcuların, hatta Aybarların ve Perinçeklerin anlaşılması giderek yerleşen bir alışkanlık haline gelmektedir. Yığınların gerçek sol güçlere kapalı böylesi çarpık bir tabloyu gerçeğin kendisi yerine koymaması için şart olan şey, sol güçlerin, ya da en azından bunun bugünkü somutlanışı olarak Sol Birlik güçlerinin, siyasal yelpazedeki sıkça sözü edilir olan "boşluğu", fiilen doldurmalarıdır.

Şimdiki siyasal sürecin belirgin karakteristiği, 12 Eylülcü güçlerle kesin bir hesaplaşmaya doğru gitmesidir. Bu kesin hesaplaşmanın belli başlı alanlarından biri de 28 Eylül'deki ara seçimler olabilirdi. Bu seçimlerde, rejimin bilinen tüm baskı, terör ve kısıtlamalarına rağmen sol güçlerin doğrudan temsil edilmesi elbette mümkündü. Eğer bu görev gereğince ve faşizmden çıkarı olmayan tüm toplum güçlerinin en geniş birlikteliği temelinde yerine getirilebilseydi, hiç kuşkusuz seçim platformunu demokrasi mücadelesinin bir aracı ve yığınsal mücadelenin bir kaldıracı haline dönüştürmek, böylece diktatörlüğe güçlü bir tokat indirmek, daha yakın ve somut bir hedef olarak gündeme gelir, bunun başarılması ise daha ileri atılım ve perspektifler doğrultusunda güçlü bir zemin oluştururdu.

Sosyalistlerin ve öteki sol güçlerin görevi, bu açıdan bakıldığında ve antifaşist mücadelenin evrensel ilkeleri ışığında güçlü bir çıkışın, bir atılımın gereklerini vakit geçirmeksizin ve elbirliğiyle yerine getirmektir. Böyle bir atılımın doğal önkoşullarından biri, şimdiye kadarki mücadeleyle kazanılmış olan mevzilerin tahkim edilmesi ve solun bütün maddi güçlerinin birleştirilmesidir. 600 bin üyeli DİSK'in, 200 bin üyeli TÖB-DER'in, onbinlerce üyeli demokratik örgütlerin, yüzbinlerle ifade edilen kitlesini, bu en diri toplumsal güçlerin dişe diş grevlerde, faşizme karşı mücadelede pişmiş öncülerini bütünleştirecek siyasi mücadele biçimlerinin vakit geçirilmeksizin kotarılması en başta sosyalistlerin başarması gereken bir görevdir.

Bu geniş politizasyon düzeyi bakımından en ileri toplumsal güçler solda güçlü bir birleşik siyasal odak bulamadıkları için ya edilgen bir bekleyiş içindedirler; ya da aynı anlama gelmek üzere, sosyal demokrasiyi desteklemektedirler. Sosyalistler ve sol güçler en geniş birliğin kaldıracı ve kitleselleşmenin aracı olabilecek mücadele araçlarını bulup ortaya koydukları takdirde, bugünden yarına bir mucize yaratmış olmayacaklardır ama, bütün göstergelerin, çok kritik ve son derece önemli toplumsal olaylarla geçeceğini bugünden kesin bir dille haber verdikleri yakın geleceğin görevlerini göğüsleme imkanı verecek bir derinliğe ve yaygınlığa ulaşabileceklerdir.

Bunun başarılamaması halinde, kendiliğinden çok şey değişmeyecektir. Aksini ummak vahim bir yanılgıdır. Vakit geçirmek, oyalanmak, pek çok şeyi diyelim bir 1988 sonrasına —şöyle ya da böyle— ertelemek, ya da aynı şekilde bugünden kestirilemeyen, öngörülemeyen ve böyle devam ettiği müddetçe hiçbir garantisi olmayan kimi gelişmelerin beklentisine bağlamak, gelecekte kolay kolay telafi edilemeyecek ağır sonuçlara yol açabilir.

Bunun başarılması halinde ise çok şey değişecektir.

Türk ordusu Irak Kürdistanı'na bir kez daha saldırdı

Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesi yokedilemez !

Cihan Erdem (PPKK)

SÖMÜRGECİ FAŞİZMİN BARBARLIĞI VE ŞÖVENİST TUTUMLAR

Uluslararası gericiliğin başını çeken ABD emperyalizminin ve işbirlikçi sömürgeci faşist tekelci Türk burjuvazisinin, 12 Eylül darbesiyle hedeflediği Türkiye devrimci hareketiyle birlikte, Kürt halkının hızla gelişen ulusal demokratik mücadelesini ezmekti. Sömürgeci Türk devletinin faşist nitelikte yeniden örgütlenmesine paralel olarak, faşist tekelci Türk burjuvazisi ABD emperyalizminin geniş desteği ile Türkiye ve Kürdistan emekçi halkının devrimci yurtsever hareketine azgın, saldırılarda bulundu.

Sömürgeci faşist diktatörlüğün faşist ordusunun, geçtiğimiz günlerde Kürdistan'ın Irak parçasında bulunan Kürt halkına havadan ve karadan saldırması, bölgeyi yoğun bir şekilde bombalaması, kadın ihtiyar çocuk demeden yüzlerce insanı katletmesi, Türk faşizminin Kürt halkına karşı yürüttüğü barbarca saldırıların bir parçası ve devamıdır.

Türkiye Kürdistanı'nda, özellikle 12 Eylül'den beri Türk MİT'inin, Kontr-gerilla'nın ve özel timlerin yoğun bir faaliyet içinde bulundukları, kimi yerde **"bölücü terörist"** kılığında köylere silahlı saldırılar düzenledikleri, kimi yerde yine provakasyon amacıyla polis ve askere zararsız saldırılar düzenledikleri ve kimi zaman da yine **"bölücü"** kılığında Türk devletinin güçlülüğü ve yenilmezliğinin propagandasını yaptıkları bilinen bir gerçektir. Tüm bu oyunlar, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci faşist baskıların daha da yoğunlaştırılması amacına hizmet ediyor.

Irak Kürdistanı'nda ulusal demokratik güçler arasında, çok olumlu yakınlaşmaların sağlandığı, Saddam diktatörlüğüne karşı, ciddi anlamda bir cephe hareketinin yaratılmaya çalışıldığı, buna karşılık ırkçı, gerici Baas rejiminin bunalımlarının derinleştiği bir sırada, saldırının yapılması çok anlamlıdır. Aynı şekilde Türkiye'de faşist rejimin bunalımlarının derinleştiği, çelişkilerin keskinleştiği, halk muhalefetinin geliştiği, diktatörlüğün ve kukla hükümetinin önemli ölçüde yıprandığı, artan ölçüde rüşvet, yolsuzluk olaylarının basına yansıdığı, ara seçimlerin yaklaştığı bir sırada saldırının yapılması, yine bir tesadüf değildir.

Amaç; Kürt halkı üzerindeki baskıları daha da şiddetlendirmek, gerektiği zaman, sınır tanımaksızın tüm Kürt ulusal demokratik güçlerini ezmek, ırkçı gerici Baas diktatörlüğüne destek sağlamak, aleyhinde gelişen kamuoyunun dikkatini başka yöne kaydırmak, kitleler nezdindeki güç kaybını, **"bölücülüğe karşı"** birlik ve beraberlik demagojisiyle önlemektir.

Durum bu kadar açıkken, kimi iflah olmaz müzmin şöven sosyal demokrat görünümlü yöneticilerin, burjuva basının ilerici geçinen bilumum köşe yazarlarının, bu olayda faşist diktatörlüğün yanında saf tutmaları, ırkçılık batağında çırpınmalarıyla açıklanabilir. Ancak yurtsever, demokrat, hatta sosyalistlik iddiasında bulunan barış ve demokrasi güçleri saflarında görülen kimi çevrelerin, bilim adamı, hukukçu, aydın ve yazarların bu konuda suskun kalmaları, tepki göstermemeleri neyle açıklanabilir? Kürt halkına yönelik katliamlara karşı çıkmadan, demokrasi savaşımı verilebilir mi?

Yıllardır sömürgeci baskı cenderesi altında tutulan, her türlü yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları talan edilen, tüm ulusal demokratik hakları gasp edilen, toplumsal gelişmesinin önüne geçilen, hatta varlık yokluk, savaşımıyla karşı karşıya bırakılan Kürt halkının ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve demokrasi savaşımı desteklenmeden, Türkiye'de tutarlı bir demokrasi savaşımı verilemez. Kürdistan halkının desteğini kazanamayan bir anti-faşist barış ve demokrasi mücadelesi sonuç veremez. Kürt halkına yönelik baskı ve katliamlara karşı çıkmadan, Kürt halkının ulusal demokratik hakları savunulmadan, bunun için savaşılmadan Kürt halkının desteği kazanılamaz.

Dünya ve bölge barışının sağlanmasına katkıda bulunmak, Türkiye'de barış ve demokrasinin egemen olmasını istemek, büyük oranda Kürt halkının kendi geleceğini belirleme hakkını savunmaya, bunun için özgür bir ortam yaratmaya, bizzat pratikte savaşım vermeye bağlıdır. Bu hak tanınmadan, bunun için savaşılmadan ve bizzat bu hak gerçekleşmeden, Türkiye'de barış ve demokrasi egemen olamaz.

Yıllardır sömürgeci Türk burjuvazisinin Türkiye emekçi halkını, Kürt halkına karşı şoven-ırkçı şartlandırmalarına, halklarımız arasında düşmanlığı körükleyen politikalarına karşı çıkmak, yurtseverlik demokratlık görevidir. Bu politikaların özünde, sömürü mekanizmasının devam ettirilmesi gerçeği yatmaktadır. Baskı ve saldırıların dayandığı kaynak budur. Oysa, Kürdistan'ın talan edilmesinde, Kürt halkının baskı altında tutulmasında, Türk emekçi halkının hiçbir çıkarı yoktur. Tersine bu durum, Türkiye emekçi halkı üzerindeki baskıların giderek artmasına, Türkiye'de barış ve demokrasinin bir türlü egemen olmamasına neden olmaktadır.

Türkiye'de barış ve demokrasi gücü olmak; Kürt halkı üzerindeki faşist baskı ve katliamlara karşı çıkmayı, Kürt halkının ulusal demokratik haklarını savunmayı gerektirir. Unutulmamalı ki, faşist diktatörlüğü yıkacak olan güç, halklarımızın ortak örgütlü gücü olacaktır.

Baştarafı 1. Sayfada

ve buradaki ulusal demokratik hareketten ödü kopan Türk burjuvazisi, Kürdistan'ın diğer parçalarında yürütülen mücadeleden de korkuya kapılmaktadır. Bir parçada elde edilecek başarının kendisi için ne derece ciddi sorunlar yaratacağını düşünerek, Irak ve İran gerici rejimleriyle işbirliğine gitmekte. Bu mücadeleyi bastırmak için çaba harcamakta. Bununla da yetinmeyip, son saldırı da görüldüğü gibi gerektiğinde kendisi tüm uluslararası hukuk kurallarını çiğneyerek sınırlarını aşarak saldırıya girişmekte.

İktidara el koyduğu günden itibaren Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın NATO'nun ileri bir karakolu haline getiren; ABD üsleriyle donatan, bunun için yeni havaalanları inşa eden Evren cuntasının son saldırısı da ABD emperyalizminin bölgeye yönelik planlarıyla uyum içindedir.

Faşist diktatörlük halklarımıza baskı, zulüm ve açlıktan başka bir şey vermedi. Ülkeyi halklarımıza, onların ilerici güçlerine zindan etti. Kürt halkının en ufak bir ulusal demokratik hak talebini **"bölücülük"** diye niteledi. Bu talepleri ileri sürenleri işkenceden geçirdi, zindanlara doldurdu.

Saldırı nefretle kınandı

Türk ordusunun saldırısına uluslararası planda ilk tepki Libya lideri Kaddafi'den geldi. Kaddafi Libya radyosuna yaptığı ve BBC tarafından dünyaya duyurulan mesajında; eylemin kabul edilmez olduğunu, tüm dünya halklarının operasyonu kınadığını ve reddettiğini söyledi. Kaddafi mesajında devamla şöyle diyor: **"Kürtler saygı duyulması gereken bir ulustur ve bağımsızlık ve birlik haklarına saygı duyulmalıdır."**

Kaddafi'nin açıklaması üzerine Türk burjuva basın-yayın organları hep bir ağızdan saldırıya geçtiler. Bin dereden su getirip Kaddafi'yi kötülemeye kalktılar. Diktatörlük ise, mesajın kendilerine ulaşmadığını, ulaştığında ise reddeceklerini açıkladı.

Diğer taraftan Irak Kürdistanı'nda mücadele eden örgütlerden Kürdistan Yurtsever Birliği ve Kürdistan Demokrat Partisi, radyoları vasıtasıyla yayınladıkları çağrılarda Türk ordusunun saldırılarının sonuçsuz kalacağını, şehit edilen bir kişinin yerine yüzlerin yetiştiğini belirttiler.

Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ise Türkiye ve Kürdistanlı demokratik işçi örgütleri saldırıya büyük bir tepki gösterip protesto ettiler. Eylemler düzenlediler.

Türk ordusunun Kürdistan'a saldırısına demokrat geçinen yeri geldiğinde insan haklarından, hak ve hukuktan bahisle sayfalar dolusu makaleler yazan bazı köşe yazarları da dahil olmak üzere, tüm burjuva kalemşörler, hep birden alkış çaldılar, saldırıya destek verdiler. **"Bölücülük", "terörizm"** üzerine yazılar döktürdüler. Aynı çevreler Güney Afrika'daki ırkçı Pretoria rejiminin siyah halka uyguladığı barbarlıklara karşı çıkarken, burunlarının dibindeki Kürt halkının durumunu görmezlikten gelip, yıllardan beri ona uygulanan ırkçı baskılara destek oluyorlar. Bu şoven tavrın **"demokratlık"**la uzaktan yakından hiçbir alakasının olmadığı açıktır.

Batı Avrupalı **"demokrasi havarisi"** geçinen güçler ise, saldırı konusunda gık bile çıkarmadılar. Eh ne de olsa tüm bunları yapan ordu NATO üyesi bir devlete bağlı. Doğal olarak bu yapılanlar onların da çıkarlarına... Neden ses çıkarsınlar ki?!.

ABD'nin açık desteğini almış Evren-Özal çetesi, ulusal demokratik hakları için mücadele eden Kürt halkına karşı uyguladıkları kanlı terörün çıkar yol olmadığını göreceklerdir. Sol Birlik, bu barbarca saldırıları karşı çıkmayı bir insalık görevi olarak görmekte, ilerici barış yanlısı güçleri buna karşı çıkmaya çağırmaktadır.

Kürt halkının tüm ulusal demokratik haklarını elde etmesi, ülkeye gerçek bir demokrasinin getirilmesi Evren-Özal rejiminin yıkılmasından geçmektedir. Tüm demokrasi güçlerinin önündeki ana hedef diktatörlüğün yıkılmasıdır....

Kürt dili üzerindeki yasaklara karşı çıkmak demokratlık gereğidir

Ankara DGM savcılığı, Tercüman gazetesinin **"SHP Genel Merkezinde Kürtçe konuşuluyor"** iddiaları üzerine SHP'liler hakkında geniş bir soruşturma açtı. Ankara DGM savcı yardımcısı ünlü faşist Ülkü Coşkun, soruşturmayı yürütmekle görevlendirildi.

Bu olay Evren-Özal diktatörlüğünün faşist devletin yargı kurumlarının Kürt halkına karşı ırkçı şöven bağnazlıklarını sergileyen örnek-

Devamı 7. sayfada

LEŞKERÊ TIRK CAREK DIN ERİŞİ KURDISTANA IRAKÊ KIR

TEVGERA NETEWİ Û DEMOKRATİK A GELÊ KURD NAYÊ PELİXANDIN

Diktatori carek dın "Sinorên resmi" ihlal kır û leşkerê xwe berda ser Kurdıstana Irak. Dı berbanga roja 15 Tebax 1986 an balafırên fantom gelek gundên Kurdıstana Irakê bombekırın û gund hatın wêrankırın. Bı sedan jın û zaro hatın kuştın. Pışti êrışa fantoman, du roj pêyhevdu ji, Komandoyên, ku jı Bolu û Keyseri hatıbûn, bı Helikopteran lı erdê êriş anin ser gundan. Wek tê zanin, ku leşkerê Tırk dı Gulana 1983 û Çırıya Paşin 1984 an ji êrişi parçeyên Kurdıstan kırıbûn. Wek êrişên berê, wê car ji diktatoriya Evren-Ozal, jı diktatoriya Saddam mısade gırt. Dıji gelê me nımûneyek nu ya barbari nişan dan.

Beri êrişa diktatoriya Evren-Ozal dıji Kurdıstana Irak, rojnamên burjuva dıji Kurdıstana Irak gelek nıvisandın. Ev bı vê kırınê dıxwastın, ku bala gel bıkşinın. Û kuştına leşkeran lı Uludere bu bıhane, bo êrışa wan. Bo bıryarek ûsa diktatori hewce nedit, ku fıkra parlemento bıstine û ev ji nişana parlementoya iroyini ye. Wek Efrika Başûr a nıjadperest û faşist û İsrail... Bı "Kararnamek bı hukma Zagon", leşkeran ra musada êrışa welatek dın hat dayin. Û ûsa ji zagona zordari ya xwe "Zagona Bingehin" ihlal kırın.

Dı rojên pışti êrişê, lı Kurdıstana Tırkiyê terora dewlêt hat merhelek heri bılınd. Gund û bajar hatın talankırın. Mirovên bê suc hatın gırtın. "Timên Kuştınê' lı Kurdıstanê dest bı nêçırıya mirovan kır.

Diktatori bı vê êrişê, bo ku şovenizmê xurtır bıke, dest bı demagojiya "yekitiya welat", "terorizm", "hêzên derwa" ûwd. kır û xwast, ku bala milet bıkşine ser tıştek dın û pêşiya mıhalefeta, ku her roj zêde dıbe, bıgıre. Diktatori dıxwaze bı wan listikan emrê xwe dırej bıke.

Burjuvaziya Tırk, ku perçeya heri mezın ya Kurdıstan işgal kırıye û dı bın lepên xwe dıgıre, jı ber tevgera netewi û demokratik dılê xwe dıqete û ew jı têkoşina gelê Kurdıstan ku dı perçeyên dın da dajo, gelek dıtırsın. Ev jı serfıraziya têkoşina gelê Kurdıstan lı perçeyeki da gelek dıtırsın û dıji wê ji bı rejimên kevneperest a İran û Irakê va bı hevra hereket dıkın, bo ku têkoşina gelê Kurdıstan were pelıxandın, bı hevra êriş tının ser wê. Êrişa dawi ji eşkere dıke, ku ev bona ku têkoşina gelê Kurdıstan weri pelixandın biryarên hukiki ya navnetewi ji qet nabinın.

Cuntaya Evren, pışti dest daye ser hıkum, Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê kıre qereqolek êrişkar a NATO, welat bı leşgergehên ABD (Dewletên Emerika Yekbûyi) tıje kır, bona wê balafırgehên nu çêdıke; bı vê êrişê wa da xuyakırın, ku bı planên DEY lı ser heremê wa yek ın.

Diktatoriya faşist, jı zılm, teda û bırçıtiyê bêtır tıştek dın neda gelên me. Welat bo gelên me, bo hêzên pêşverû ra kır zından. Daxwaza mafên netewi û demokratik a gelê Kurd a heri bıçuktır bı "perçekar" da xuyakırın. Mirovên ku bo vê daxwazna dıxebıtin avêt gırtigehan û dı bın êşkencên gıran derbazkır.

ÊRIŞ BI NEFRETİ HAT LANETKIRIN

Lı ali navnetewi da beri gıştan serokê Libya, Kaddafi, dıji êrişa leşkerên Tırk der ket. Kaddafi, dı dengkırına radyoya Libyayê da, ku lı ali BBC ji lı dınyayê hat belavkırın, dıji êrişa leşkerên Tırk derket û dıjitiya gelên cihanê lı ser operasyonê ani ser zıman. Kaddafi, dı mesaja xwe da ûsa dıbê: " Kurd netewek bı qedr û qimet e û pêwiste mafê serxwebûn û yekitiya wan bê naskırın".

Lı ser daxwuyaniya Kaddafi, rojnamên burjuvaya Tırk bı hevra êrış anın. Ew dıji Kaddafi bı propagandek ne baş destpêkırın. Diktatori ji diyar kır, ku hên mesaja Kaddafi negihiştiye destên wan û wexta ku hat ji wê qebul nekın.

Lı ali dın ji rêxıstınên, ku lı Kurdıstana Iraqê têkoşin dıdın, wek Yekıti Nıştımani Kurdıstan û Parti Demokrata Kurdıstan, dı radyoyên xwe da xuyakırın, ku êrişa leşkerên Tırk wê negihêjiya armanca xwe û dı şuna şehideki bı sedan kes dıghêjın.

Lı welatên Ewrupa rojava ji rêxıstınên demokratik a Karkerên Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê bı xurti dıji êrişa leşkeri derketın û protesto kırın. Dıji êrişa leşkerigelek çalaki hatın amadekırın.

Lı ser êrişa leşkerên Tırk dıji Kurdıstanê, rojnamevanên, ku xwe demokrat dıhesıbinın û car caran lı ser mafên mirovti bahsdıkın û bı rûpelan nıvisar derdexinın û rojnamevanên burjuva bı hevra bı deveki, pıştevaniya xwe bı leşkerên Tırkiyê va dıyarkırın. Pıştgırtiya êrişê kırın. Lı ser "perçekari" û "terorizmê' nıvisandın. Ev kesên, ku lı Efrika Başûr dıji kırınên barbar lı ser reşikan bı ali rejima nijadperest a Pretoria derdıkevın, pêşiya pozê xwe nabinın, rewşa gelê Kurd naxwazın nasbıkın û salan wır da alikariya êrişên nıjadperesta dıji gelê Kurd dıkın. Eşkereye, ku eleka ev tevra şoven bı "demokrati" va nine.

Hêzên "hawarên demokrasi" lı Ewrupa rojava lı ser ev êrişa qet tışt negotın. Ber ku ev leşkerê êrişker endamê NATO ye. Ev êrış bo vana ji bı fêde ye. Ma bo çı dengê xwe bılındbıkın?!

Cuntaya Evren-Ozal, ku pıştevaniya DEY gırtiye, wê bıbine, ku pêşiya têkoşina gelê Kurd bo mafên netewi û demokratik, bı êrişên xwinrêj naye gırtın. YEKITİYA HÊZÊN ÇEP, dıjderketına ev êrişa barbar, mafek mirovti dıhesıbine û gazi hemû hêzên pêşverû û aşitixwaz dıke, ku dıji wê êrişê derkevın.

Destxwistına mafên netewi û demokratik a gelê Kurd, bı sazkırına demokrasiyê û hılweşandına rejima Evren-Ozal va gırêdayi ye. Wezifa heri pêşın lı ber hemû hêzên demokrasi hılweşandına diktatori ye.

SOL BİRLİK yazışma adresi:
Postlagerkarte Nr. 056934|B. 4100 Duisburg - BRD

Cezaevlerindeki uygulamalar 12 Eylül rejiminin gerçek yüzünü anlamakta, insanlık dışı çehresini kavramakta en iyi örnektir

12 Eylül rejimi ve cezaevleri

Faşist diktatörlüğün insanlık dışı baskıları en fazla cezaevlerinde yaşandı. Günün 24 saatinde faşizmin elinde bulunan ilerici, demokrat, komünist ve bazen de politik hiçbir yönü olmayan tutuklular ve hükümlüler çok çeşitli işkence ve baskı türleriyle ezilmek istendiler. Direnişler yapıldı. Direnişlerde ve işkencelerde ölenler oldu.

Cezaevlerindekilerin yanı sıra mahkum aileleri de dışarıda büyük bir direnme örneği gösterdiler. Cezaevleri kapılarında beklediler, gösteri yaptılar, bakanlıkları ve basın kuruluşlarını defalarca ziyaret edip taleplerini duyurdular.

Faşizmin cezaevlerindeki uygulamaları öylesine boyutlar almıştır ki artık tek başına **"işkence"** demek yapılanları açıklamakta yeterli olmamaktadır.

İşkencenin ülkemizde bugüne kadar bilinen anlamı; özellikle devletin güvenlik güçlerinin gözaltına aldıkları kişiden bilgi almak veya ona birtakım suçlar yüklemek amacıyla baskı ve eziyet yapmalarıydı. Buradaki **"işkence"**nin iki özelliği vardır: Sanık polis veya jandarmanın elindeyken yapılır. İşkencenin başlıca amacı da bilgi almak veya suç yüklemektir.

Gözaltında kalmayı tamamlayıp cezaevine gelmek artık işkenceden kurtulmak değildir. Cezaevinde **"hoşgeldin sopasıyla"** başlayan ve sistemli olarak uygulanan bir işkence vardır. Burada işkencecinin amaç ve kapsamı da değişmiştir. Amaç artık bilgi almak veya suç yüklemek değildir. Amaç mahkumların kişiliklerinin parçalanması, kendilerini tanıyamaz hale getirilmeleri, aklî dengelerinin bozulması ve sonunda da her istenileni yapan robotlar haline getirilmeleridir. Bu amaçla fiziksel ve psikolojik terör birlikte uygulanmaktadır.

Faşizmin cezaevlerindeki amacı ilerici tutuklu ve hükümlülerin **"pişman olmalarını"**, **"faşizme teslim olmalarını"** sağlamaktır. Bunu yapmayanların ise bedensel ve psikolojik olarak çökertilmesidir. Bu anlamda cezaevlerinde faşizmin baskılarına karşı mücadelenin amacı fiziksel acılara son vermenin de ötesinde **"insanlığını korumak"**, **"kişiliğini yitirmemek"**tir.

Reha İsvan'ın cezaevi anılarında sık sık belirttiği; **"İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir"** sloganı bu insanlık dışı teröre karşı süregelen direnişi en iyi şekilde sembolize etmektedir.

Uygulanan kişiliği ezme yöntemlerine bazı örnekler verelim:

1981 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde bulunan bir tutuklu, cezaevine girildikten sonra iki saat içinde İstiklal Marşı'nın 10 kıtasını, Atatürk'ün Gençliğe Hitabesini ve Andımız'ı ezberlemenin zorunlu olduğunu, ezberlemeyenlerin hücreye atılıp dövüldüklerini, foseptik çukuruna sokulduklarını anlatıyor.

Burada iki yönlü bir baskı vardır: Dayak ve en hayasız işkenceler. Bir de ayrıca insan beynine başka bir şey düşünmesine meydan vermeyecek kadar yüklemek. İki saat içinde, dövülerek bu kadar şey ezberlendikten sonra da iş bitmiyor. Başka marşlar var; Harbiye Marşı, vb. gibi. Bu dönemde Mamak'ta kalıp tahliye olan bir tutuklu ise cezaevinde bazıları çok uzun olan 40'a yakın marşı ezberlediklerini anlatıyor. Marşlar 'eğitim' adı verilen ve havalandırma sırasında yaptırılan zoraki hareketler sırasında sürekli olarak okunmak zorunda. Her seferinde de **"yüksek sesle okumadın, yanlış okudun"** gerekçeleriyle tutukluların bir bölümü askerler tarafından dövülmektedir.

Bağımsız her çeşit düşüncenin, yaratıcı faaliyetin engellenmesi ve sürekli psikolojik baskı altında tutmak; bu yöntemlere kaba dayak, küfür, her türden aşağılama da sürekli eşlik etmektedir. Amaç robotlar yetiştirmektir.

Kitap, gazete sık sık yasaklanır. Kağıt kalem bile toplanır. Aylarca basılı bir kağıt parçası görmemiş tutuklular vardır. Satranç yasaktır. Tutukluların ekmek içlerinden yaptıkları satranç taşları her aramada toplanır. Bir de sabahtan akşama kadar cezaevinin iç hoparlörlerinden yüksek sesle marşlar, arabesk şarkılar çalınır. Bir dönem Müşerref Tezcan'ın **"Türkiyem Türkiyem"**i koğuşlarda saatlerce çalınmıştır ve bu dönemde askeri cezaevlerinde kalan herkes bu kadından da şarkısından da nefret etmektedir.

Yine Metris'de kalmış olan bir tutuklu izlenimlerini **"Bin Tanık"**da şöyle anlatıyor:

"...Bir dönem fiili işkence ön plandadır, bir dönem psikolojik baskılar öne geçer. Yapılacak her uygulama için maddi temel yaratmak esas. İşkence meşru bir zemine dayandırılmaya çalışılıyor. Örneğin, avukat görüşünde tek sıra olmak ve uygun adım yürümek şart koşuluyor. Sıraya geçmeyi kabul etmeyen tutuklu hemen orada yere yatırılıp gereği yapılıyor. Ziyarete gidiş gelişlerde örneğin, 'camdan baktın, dik yürümedin' **gibi nedenler de yere yıkılmak için geçerli birer neden. Bu tip dayaklar, bence bütüne varmadaki parçaları oluşturuyor. Yani bir programın parçası olarak uygulanıyor. Saç kesme, tek tip elbise giydirme, ceket önü ilikletme ve arama gibi uygulamalar bir bütünün, siyasi kimliğinden arındırma bütününün parçaları kısaca..."**

12 Eylül'ün cezaevlerindeki uygulamaları bu kadar da değil. Hücreler apayrı bir konu. Sol Birlik'in geçen sayısında aylardan beri güneş yüzü görmemiş, havalandırmaya çıkartılmamış tutukluların hücrelerdeki durumları hakkında bilgi verilmişti.

Cezaevlerindeki uygulamalar 12 Eylül rejiminin gerçek yüzünü anlamakta, insanlık dışı çehresini kavramakta en iyi örnektir.

Ruhi Su'yu anarken

Ruhi Su geçen yılın Eylül ayında yakalanmış olduğu ve iyi tedavi görmesine olanak tanınmayan hastalıktan kurtulamayarak aramızdan ayrıldı. 73 yaşındaydı. Öldüğünde kısa sayılamayacak verimli bir yaşamı geride bırakmıştı ama yaşayabilseydi eğer daha nice güzel eserler de üretecekti.

Faşist yönetim yurt dışında tedavi edilmesi gereken hastalığı için ona pasaport vermemekte direndi. Ülkemizin yetiştirdiği büyük sanatçılardan bir tanesi olan Ruhi Su'nun bir an önce ölmesi için elinden geleni yaptı. Ülke içinden ve dışından yapılan baskılar sonucu nihayet pasaport verildiğinde Ruhi Su'nun hastalığı artık iyileşmeyecek kadar ilerlemişti.

Ruhi Su'nun cenazesi muhteşem bir törenle kaldırıldı. Binlerce ilerici, aydın, onu ve müziğini seven insan katıldı cenazesine. O'nun ölüsünden bile korkanlar cenazeyi polis kordonu altına aldılar, izleyicilerden gözaltına alınanlar oldu.

Ruhi Su, tüm yaşamı boyunca gerici iktidarların baskılarıyla karşılaştı. 1952'de beş yıl hapse ve bir yıl sekiz ay gözetim altında yaşamaya mahkum edilmesinin yanısıra; konserleri denetim altında tutulur, bazen yasaklanırdı. Eserlerine radyo ve televizyon kapalıydı.

Ruhi Su 1912 yılında Van'da doğdu. Ortaöğrenimini Müzik Öğretmen Okulu'nda, yüksek öğrenimini Ankara Devlet Konservatuarı Opera Bölümü'nde tamamladı. 1942'den başlayarak halk müziğine yöneldi. Halk türkülerini derledi ve onlara yeni yorumlar getirdi. Ülke içinde olduğu gibi ülke dışında da birçok yerde konserler verdi. Türkiye Yazarlar Sendikası Nazım Hikmet Kurulu üyesi olan Ruhi Su'nun 20'ye yakın kırkbeşlik plağı dışında çeşitli uzunçaları da vardır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin başlangıcından itibaren cumhuriyet hükümetleri ilerici sanatçılara karşı her türlü baskıyı uygulamışlardır. Sanatıyla daha iyi bir dünya isteyen, emekçilerin yanında yer alan, gericiliğe alet olmayan sanatçılar her dönemde ağır baskılarla karşılaşmışlardır. Yaşamının birçok yılını hapishanede geçiren Nazım Hikmet, yine hapislere atılan Orhan Kemal, öldürülen Sabahattin Ali, hakkında birçok dava açılan ve vatandaşlıktan çıkartılan Yılmaz Güney örneklerden sadece birkaçıdır.

Faşist diktatörlük altında ilerici sanatçılara yöneltilen baskılar daha da artmıştır. Ruhi Su'nun dolaylı olarak öldürülmesinin yanısıra birçok sanatçı tutuklanmış, hapis cezalarına çarptırılmış, baskı ve sansür yasalarıyla çalışamaz hale getirilmiştir. Ülke dışındakiler ise vatandaşlıktan çıkartılma veya pasaportlarına el konulması tehditleriyle karşı karşıyadır.

12 Eylül sonrasında bilimsel araştırmaları, üniversiteleri, basın ve yayım yaşamı, sanat faaliyetleri yönünden ülkemiz önemli bir gerileme içine girdi. Faşizm kendisine karşı olan herşeyi büyük bir baskı altına alırken geriliği, kültürsüzlüğü, zevksizliği yaymaya çalıştı. Sanatın bilimin ve özgür düşüncenin gelişmesi artık öncelikle faşist yönetime son verilmesine bağlıdır.

Ölümünün birinci yılında Ruhi Su'yu saygıyla anıyoruz.

Şahinkaya olayı: 12 Eylül rejiminin diğer yüzü "rüşvetçilik"

Cunta üyesi emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya'nın nicedir ayyuka çıkmış rüşvet ve yolsuzlukları, SHP milletvekili Cüneyt Canver'in 25 Temmuz tarihli soru önergesinin ardından kamuoyunda açıkça tartışılmaya başlandı. Basın ürkekçe de olsa olayın üzerine gidince, yolsuzlukları yıllardır gözlerden gizlenmeye çalışılan Şahinkaya iyice köşeye sıkıştı. Bir süre cuntanın ve **"dokunulmazlığının"** ardına gizlenerek, **"ihanet"** edebiyatıyla dikkatleri dağıtarak ve gözdağı vererek yakasını kurtarmaya çabalayan Şahinkaya, mecbur kalınca gostermelik bir **"mal beyanı"**nda bulundu. Ancak bu sözde **"mal beyanı"** kimseyi tatmin etmediği gibi, pek çok yeni sorunun ortaya çıkmasına yol açtı. Yapılan kamuoyu yoklamaları, halkın büyük bir çoğunluğunun bu mal beyanını yeterli ve ikna edici bulmadığını gösterdi.

Kamuoyunda oluşan yaygın ve ortak kanı, rüşvetçi Şahinkaya'nın açıkça yalan söylediğidir. Basına sunulan mal beyanı, Şahinkaya'nın yalancılığını ayan beyan sergilemekten başka hiçbir şeyi açıklamamaktadır. Günlerce beklendikten sonra, rüşvetçi generalin yasadışı yollardan edindiği muazzam servetin ancak küçük bir bölümünü kapsayan -ki bu kadarı bile bir emekli general için **"makul"** ölçülerin üzerindedir- düzmece bir mal beyanı ortaya çıkmıştır. Nitekim, basında Şahinkaya'yı savunmaya çalışan kimi köşe yazarları dahi, bu mal beyanının hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadığını, Şahinkaya'yı aklamaya yetmeyeceğini belirtmek zorunda kaldılar. Rüşvetçi generalin karısı, çocukları ve diğer aile yakınlarının malvarlığı halen karanlıktadır. Ailenin **"sırdaş hesaplarda"** ve yabancı bankalarda biriken serveti ve ellerinde bulunan hamiline yazılı şirket hisse senetlerinin gerçek miktarı bilinmemektedir. Ayrıca, açıklanan mal varlığının nasıl edinildiği de belli değildir!

Mal beyanının zevahiri kurtarmak için kaleme alındığı öylesine bellidir ki, avukatlarının birkaç haftalık mesai sonucu hazırlayabildikleri tek sayfalık metinde her nasılsa **"unutulmuş"** olan Yalova'daki bir arsa, Şahinkaya'nın sözlü beyanıyla son anda malvarlığına dahil edilmiştir. **"Kıyıda köşede unutulmuş"** daha pekçok menkul ve gayrimenkul servetin bulunduğu anlaşılmaktadır. Sözgelimi, çocukları Sevgi ve Serdar Şahinkaya'nın Çanakkale Seramik'teki nominal değeri 5'er bin lira olan hisse senetleri mal beyanında yeralmaktadır ama karısı Sema Şahinkaya'nın Bağfaş'taki hisse senetleri, yine her nasılsa **"unutulmuş"**tur! Oysa, 12 Eylül sonrasında -tesadüf bu ya!- başdöndürücü bir hızla yükselen, 1985'teki 65,7 milyar liralık cirosuyla Türkiye'deki en büyük özel sektör kuruluşları arasında 11. sıraya yerleşen ve basında **"son yılların mucize şirketi"** diye sözü edilen Bağfaş'ın 28 Mart 1986 tarihli son genel kurulunun **"hazirun cetveli"**nde Sema Şahinkaya da ortak olarak yer almaktadır. Mal beyanında belirtilmediğine göre ve eğer cuntacı generale inanacak olursak, Sema hanım Bağfaş ortağı değildir! O halde şirket genel kurulunda, hem de ortak sıfatıyla ne aramaktadır? Eğer Şahinkaya, mal beyanından kaçırmak için son anda elden çıkardığı malları gibi bu **"mucizevi"** şirketteki hisselerini de son bir iki ay içerisinde satmışsa, bu para nereye gitmiştir? Mal beyanında neden görülmemektedir? Tahsin Şahinkaya, bu ve benzeri sorulara hiçbir cevap vermemiştir, verememektedir.

Yine T.Şahinkaya'nın Bodrum'da inşa ettirirken basında çıkan bazı haberler üzerine alelacele elden çıkardığı bir lüks yatın satışından elde edilen 15 milyon liranın -ki bu meblağın gerçek alışverişi yansıtmadığı kesindir- nereye gittiği de bir **"sır"**dır! Diğer pek çok şey gibi, Sema hanımın mücevherleri de mal beyanı hazırlanırken her nasılsa **"unutulmuş"** mallar arasındadır. Bu arada, mal beyanında yer alan gayrimenkullerin açıklanan **"komik"** alış bedelleri, herhalde bu anlı şanlı paşanın **"ticari dehasını"** ispatlamaktadır. Sözgelimi Şahinkaya Yeşilköy'deki dubleks daireyi 1978'de 2 milyon 950 bin liraya satın aldığını söylüyor. Oysa aynı tarihte bu apartmandaki dairelerin sadece arsa paylarının 4,5 milyon lira olduğu bilirkişi raporuyla sabit. Daha ilginci, uçakların kalkış ve inişine engel olduğu gerekçesiyle, Şahinkaya'nın emri altındaki Hava Harp Okulu'nca ruhsat izni verilmeyen yasaklı bölgede inşa edilen bu kaçak apartmanın tapuları, daha sonraki yıllarda yine hava kuvvetlerinin izin vermesi sayesinde alınabiliyor. Eğer Şahinkaya sözkonusu daireyi açıkladığı fiyattan satın alabılmişse, besbelli ki aradaki fark ruhsat çıkartma **"komisyonu"** olarak başkalarınca ödenmiştir. Parasını başkalarına ödeterek mal mülk edinmek zaten Şahinkaya'nın eski huyudur. Çanakkale Seramik patronu İ. Bodur, 600 bin liralık hisse senetleri karşılığı Şahinkaya'nın cebinden sadece 300 bin lira çıktığını, gayet doğal bir şeymiş gibi gazetecilere açıklayıverdi. İ.Bodur, Şahinkaya'yı şirketlerine elbette ki **"babasının hayrına"** bedelsiz ortak etmiyordu. Bu sayede hava kuvvetlerinin tüm inşaatlarında, hatta eski binalarında Kalebodur mamülleri kullanılır olmuştur. 12 Eylül sonrasında, Petrol Ofisi'nin de bir genelge ile, tüm bayilerinin tuvaletlerini derhal Kalebodur'la kaplamalarını şart koştuğu, belgeleriyle açığa çıktı. Sema Şahinkaya, İşkur'a da aynı şekilde **"karşılıksız"** ortak edilmiştir.

Kamuoyuna yansıyan bilgiler, Şahinkaya'nın hava kuvvetleri içinde, yiyiciliği ve rüşvetçiliği ile oldukça yaygın bir şöhret sahibi olduğunu gösteriyor. Eski arkadaşları, Şahinkaya'nın nasıl para canlısı olduğunu, zengin olmak için nasıl her yola başvurduğunu, sicilinin ufak tefek hırsızlıklardan büyük yolsuzluklara dek pek çok örnekle nasıl kabardığını, açıkça anlattılar. Emekli Hava Generali G.Önal Nokta'ya verdiği bir demeçte, Şahinkaya'nın bir keresinde C 47 dolusu kaçak eşya getirdiğini, lojmanın bodrumundaki 4 odayı kaçak mallarla doldurduğunu, Bağfaş patronu R.Gencer ve Çanakkale Seramik'in büyük patronu İ Bodur'la karanlık iş ilişkilerinin ta Bandırma Üs Komutanlığı sırasında başladığını ve siciline geçmiş kimi yolsuzlukları açıkladı. Şahinkaya'nın iddia ettiği gibi veremeyecek hiçbir hesabı yoksa, bu eski **"silah arkadaşları"** hakkında tazminat davaları açması gerekirdi. Ama Şahinkaya, ya söylenenleri hakaret saymıyor, ya da gırtlağına kadar içine gömüldüğü pisliğin hesabını veremeyeceğini pekâlâ biliyor. Hiç kuşkusuz, bunların her ikisi de doğru.

Şahinkaya, kendini savunmaya çalışırken suçlarını da itiraf ediyor. **"Param yok, aksine yatırım yaptığım için borcum var"** diyor. Bundan âlâ itiraf mı olur? Yatırım yapan her kapitalist borç altına girer. Kapitalizmin kuralıdır bu. Ama **"kural dışı"** olan, Şahinkaya'nın emekli general maaşıyla yatırım yapabilmesi ve bu yatırımların mal beyanı hazırlanırken, yine her nasılsa **"unutulmuş"** olması. Rüşvetçi general, F-16'ların alımı sırasında rüşvet yemediğini, çünkü kendisinin F-16'lara tek motorlu olduğu gerekçesiyle karşı çıktığını söylüyor. Bizim bildiğimiz, rüşvet tam da bunun için verilir. Şahinkaya F-16'ları savunuyor olsaydı, herhalde kimse kendisine rüşvet verme ihtiyacı duymazdı. Acaba, F-16'ların alımı sırasında General Dynamics firmasıyla yapılan offset anlaşmasından, Şahinkaya ailesinin ortak olduğu ve bugün basında belgeleriyle isim isim açıklanan şirketlerin aslan payını kapması bir tesadüf müdür? Şahinkaya asıl bu soruya cevap vermelidir. Bir buçuk milyar doların üzerinde bir meblağa ulaşan offset anlaşmasında sözü geçen Gama, Bağfaş, İşkur ve Çanakkale Seramik şirketlerinin hepsinde Şahinkaya'lar hissedardır.

Şahinkaya bunca serveti nasıl edinmiştir? Bu soru kamuoyunu artık meşgul etmiyor. Çünkü hemen herkes bu servetin kaynağını biliyor. Asıl soru, Şahinkaya'dan hesap sorulup sorulmayacağıdır.

Şahinkaya'dan ve suç ortağı diğer cunta şeflerinden mutlaka hesap sorulmalıdır. Cuntacılar, işledikleri insanlık suçlarının, faşizm suçlarının yanısıra, rüşvet, yolsuzluk, vurgunculuk, dolandırıcılık, hırsızlık suçlarının da hesabını verecektir. Yaptıkları ve yedikleri içtikleri, bu eşkiya çetesinin yanına kâr kalmayacaktır.

SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov:

Bu tarihsel fırsat kaçırılmamalıdır

SBKP MK Genel Sekreteri M.S.Gorbaçov'un 18 Ağustos günü Sovyet televizyonunda yaptığı konuşmadan bir bölüm yayınlıyoruz.

Korkunç kırım araçlarını tamamen ortadan kaldırmak, gerçek barışa giden tek yoldur. Bu yola adımını atmak, tarihsel bir sınavı kazanmaktır. Bu, tüm insanlık için önemli, böyle yüce bir misyonla yükümlü olan bütün önde gelen politikacılar için geçerlidir. Olguların gözünün içine cesaretle bakabilmeyi öğrenmek gerekir: Uzmanların hesaplamalarına göre, en küçük nükleer başlığın patlaması bile üç Çernobil'in ışın gücüne eşittir. Bu böyle olduğuna göre, biriken nükleer potansiyelin en küçük bölümünün patlaması bile, onarılmaz bir yıkıma yolaçacaktır. Ve eğer birileri yine de ilk nükleer darbeyi vurmaya girişirse, kendini korkunç bir ölüme mahkum etmiş olur. Üstelik bu ölüm bir karşı darbenin bile değil, kendi atom başlıklarının patlamasının bir sonucu olur. Bu ne bir propagandadır, ne bir politik manzumedir ne de bir **"korku salma"** denemesidir. Bu bir gerçektir ve bu gerçeği yadsımak bayağı bir sorumsuzluk, görmezlikten gelmek ise bir suç olur. Bütün bu gerçeklerin nesnel analizi, dünya politikasına başka bir yaklaşımı zorunlu kılmaktadır. Bizim son zamanlarda, özellikle SBKP 27. Kongresinde çıkardığımız ilkesel sonuçlar bu görüşe dayanmaktadır. Silahsızlanma politikamız da içinde, Sovyet dış politikası, dünyadaki köklü değişikliklerin kavranmış olmasına dayanmaktadır.

27. Kongre kapsamlı bir uluslararası güvenlik sisteminin temel ilkelerini formüle etmiştir. Bu ilkeler dış politikamızdaki yeni yaklaşımın odak noktasıdır. Bizim önerilerimiz ne kadar önemli olursa olsun, bunlara ne kadar bağlı olursak olalım, biz bütün bunları tek başımıza başaramayacağımızı anlıyoruz. Uluslararası güvenlik sorunu ortak bir sorundur, yani ortak çaba ve ortak sorumluluk gerektirmektedir. Önerilerimizi hazırlarken biz öteki hükümetlerin, sosyal ve politik hareketleri görüş ve girişimlerini inceleyip hesaba katıyoruz. Önerilerimizi kesinleşmiş, tartışmaya kapalı öneriler saymıyoruz. Çatışma çıkmazını gidermenin yolu diyalog ve temaslardan, tartışma ve görüşmelerden geçmektedir. Karşılıklı güvensizlik buzlarını eritmek ve pratik sonuçlar elde etmek, ancak böyle olanaklıdır.

Bütün iyi niyetli insanlar atom denemelerini durdurma kararımızı selamladılar. Dünyanın dört bir yanından onay ve destek sözleri işittik. Bizim uyguladığımız moratoryum, değişik ülkelerde bilim adamlarını aktif eylemlere esinlendirdi. Yeni düşünce tarzının bu umut verici belirtileri karşısında, başta ABD olmak üzere, politik düşünce tarzındaki militaristleşme göze çarpmaktadır. ABD'de dev askersel-endüstri kompleksini oluşturan sağcı, militarist grupta silahlanmayı tırmandırmak saplantı haline gelmiştir.

Sovyet yönetiminin, moratoryumun sona erdiği an karşı karşıya bulunduğu durum işte budur. Ne yapmalı? Hangi yolu seçmeliyiz? Hangi karar en doğru, oluşan duruma en uygun olacaktır? Olumlu süreçleri ve silahlı çatışma tehlikesinin azaltılmasını hangi karar daha çok teşvik edecektir? İnsanlarımız parti ve devletimizin dış politikasını kesinlikle desteklemekte, 27. Kongrenin dış politika rotasının sürdürülmesini istiyorlar. Bununla birlikte Sovyet insanlarının mektup ve konuşmalarında haklı bir kaygı gözlenmektedir: Nevada'da nükleer patlamalar birbirini izlerken, moratoryumu yürürlükte bırakmak uygun mudur? Riziko çok büyük değil mi? Ve zaman ülkemizin güvenliğinin zararına çalışmıyor mu?

Gerçekten de 40 yıldır nükleer patlamaların sayısı bakımından şampiyonluğu elinde tutan ABD, Sovyet moratoryumun sürdüğü 1 yılda 18 nükleer deneme daha gerçekleştirdi. Yineliyorum, üçü hakkında açıklama yapılmayan 18 deneme yaptı. Bizi hatta, bu işlerin nasıl olduğunu görmemiz için Nevada'ya davet ettiler. Bugünkü ABD yönetiminin şimdiye kadarki en kapsamlı askersel programları gerçekleştirmekte olduğunu da eklemek gerek.

Kısaca, Sovyetler Birliği atom denemelerini yeniden başlatmak için yeterli gerekçelere sahiptir. Ama biz buna karşın şimdi de atom denemelerinin yalnız SSCB değil, aynı zamanda ABD tarafından da durdurulmasının nükleer silahlanma yarışına son vermede gerçek bir dönüm noktası olabileceğine, atom silahlarının yokedilmesini hızlandırabileceğine inanıyoruz. Buradaki mantık basittir: Deneme olmadıkça, iki tarafın da zaten bol miktarda yığmış olduğu nükleer silahların daha geliştirilmesi de söz konusu olamaz. Devletlerin saygın bir bölümünün ABD ve SSCB'ye çağrıları da bunu gösteriyor **"Delhi altılar grubu"** da bunlar arasında yer alıyor. Bağlantısız ülkelerin çoğunun istemi de budur. ABD ve öteki NATO devletlerinin de yerladığı birçok ülkeden politikacılar birçok kişi ve örgüt, atom denemelerini yeniden başlatmamamızı, atom denemelerinde ısrar edenlere mantık yolunu seçmeleri için bir fırsat daha tanımamızı rica ettiler. Biz ABD'de silahsızlanmayı hiçbir şekilde istemeyen güçlerin aktif olduğunu biliyoruz. Ama yine de Amerika'nın değerlendirmelerinde ve tutumlarında, gerçekçiliğin üstün geleceğini, uluslararası iklimin iyileştirilmesi, silahlanma yarışının durdurulması ve atom silahlarının yokedilmesi için birlikte yollar aramak gerektiği anlayışının ağır basacağını ümit ediyoruz.

SBKP MK Politik Bürosu ve Sovyet hükümeti, tüm **'lehteki'** ya da **'aleyhteki'** verileri derinlemesine irdelikten sonra, dünyanın geleceği için sorumluluğun gerektirdiği kararı almış, nükleer patlamaları tek yanlı dondurma kararını 1 Ocak 1987'ye kadar uzatmıştır. Sovyet halkı adına, Amerikalıların sağduyusuna sesleniyorum: **Silahlanma yarışının durdurulması yolundaki bu tarihsel fırsat da kaçırılmamalıdır. ABD Başkanı R. Reagan'ı mevcut durumu önyargısız yeniden gözden geçirmeye, Sovyetler Birliği'ne ve onun dış politikasına karşı tutumundaki yanılgıları aşmaya çağırıyorum.** SSCB, atom denemelerini durdurma konusunda bir anlaşmaya hızla varılabileceğine ve daha bu yıl içinde Sovyet-Amerikan zirve görüşmesinde imzalanabileceğine inanıyor. SSCB moratoryum kararını uzatarak, BMÖ'nün Barış Yılı ilan ettiği **1986 yılının, adına yaraşır bir yıl olarak tarihe geçmesi yolundaki genel çabalara ağırlıklı bir katkıda bulunuyor. SSCB'nin yeni politik girişiminin anlamı budur. Ülkemizin bütün devletlerin hükümet ve halklarına, en başta ABD hükümeti ve halkına yönelttiği mesaj budur.**

İki yaklaşım

SSCB	ABD
● 30 Temmuz 1985'de SBKP MK G. Sekreteri M. Gorbaçov şu açıklamayı yaptı: Sovyetler bu yılın 6 Ağustosundan başlayarak bütün atom denemelerini tek taraflı durdurma kararı aldı. **"Biz, ABD hükümetini tüm dünyada Hiroşima faciasının yıldönümü sayılan aynı tarihten başlayarak atom denemelerini durdurmaya çağırıyoruz."**	● **18 Ağustos 1985'de ABD, Sovyet tarafının atom denemelerini dondurma örneğini izlemeyi reddettikten sonraki ilk yeraltı atom denemesini gerçekleştirdi.**
● **6 Ağustos 1985'de Sovyet moratoryumu yürürlüğe girdi.**	● 22 Mart 1986'da ABD yönetiminin kararı üzerine Nevada eyaletindeki yeraltı deneme sahasında yeni bir deneme yapıldı. Beyaz Saray'ın **"Delhi 6'lar grubu"** liderlerinin denemeleri durdurma çağrısına yanıtı bu oldu.
● 15 Ocak 1986'da SSCB şunu açıkladı: Tek taraflı moratoryum kararını üç ay için uzatıyoruz.	● **10 Nisan 1986'da ABD, "Ulu Meşe" kod ismiyle 1 atom denemesi daha yaptı. Resmi açıklamaya göre bu, Sovyet moratoryumunun uygulanmaya konmasından sonraki dokuzuncu Amerikan atom denemesiydi.**
● **14 Mart 1986'da Gorbaçov'un "Delhi 6'lar grubu" liderlerinin ortak mesajına yanıtı açıklandı: Sovyetler Birliği 31 Mart 1986'dan sonra da, ABD'de ilk atom denemesine kadar, nükleer deneme yapmayacaktır.**	● 22 Nisan 1986'da ABD, 6 Ağustos 1985'den sonraki onuncu yeraltı atom denemesini gerçekleştirdi.
● 29 Mart 1986'da Gorbaçov Sovyet televizyonunda şöyle dedi: Moratoryum kararımız 31 Marta kadar geçerlidir. Ama biz, eğer ABD de aynı şekilde hareket ederse, bu tarihten sonra da atom denemesi yapmayacağız.	● **21 Mayıs 1986'da Nevada'da "Panamint" kod ismiyle onbirinci deneme yapıldı. Bu deneme, Sovyetler Birliği'nin moratoryum uygulamasını 6 Ağustos 1986'ya dek uzattığını açıklamasından hemen sonra yapıldı.**
● **14 Mayıs 1986'da Gorbaçov, yaptığı televizyon konuşmasında, Sovyet hükümetinin tek taraflı moratoryum uygulumasını 6 Ağustos 1986'ya kadar uzatma kararı aldığını açıkladı.**	● 5 Haziran 1986'da ABD, Sovyet moratoryumunun yürürlüğe girmesinden sonraki onikinci yeraltı atom denemesini gerçekleştirdi.
● 18 Ağustos 1986'da atom denemeleri üzerindeki tek taraflı moratoryum uygulamasını dördüncü kez 1 Ocak 1987 tarihine kadar uzatan Sovyet yönetimi ABD'yi olumsuz tutumunu gözden geçirmeye çağırdı.	**26 Haziran 1986'da onüçüncü, 18 Temmuzda ondördüncü, 24 Temmuzda da onbeşinci atom denemesi yapıldı. Bunun dışında ABD, ilan etmediği üç yeraltı nükleer deneme daha gerçekleştirdi.**

Altılar grubunun barış önerileri

"Barış ve silahsızlanma için altılı zirve" ikinci toplantısını ağustos ayı içinde Meksika'nın Ixtapa kentinde yaptı. Arjantin Devlet Başkanı Raul Alfonsin, Meksika Devlet Başkanı Miguel de la Madrid, Yunanisatan Başbakanı Anreas Papandreu, İsveç Başbakanı Ingvar Carlsson, Hindistan Başbakanı Rajiv Gandhi ve Tanzanya Başkanı Julius Neyrere'den oluşan **"zirve"** ilk toplantısını 1985 Ocak ayında Yeni Delhi'de yapmıştı. Altı devletin sorumlu yöneticileri bu ortak girişimleri ile hem evrensel barış güçlerine omuz vermek, hem de ABD ve SSCB arasında arabuluculuk yaparak karşılıklı güven oluşturmayı amaçlamaktadırlar. Altı devlet yöneticisi Hiroşima'ya ilk atom bombasının atılmasının 41. yılında yaptıkları Meksika zirvesinden sonra iki önemli açıklamayı dünya kamuoyuna duyurdular.

"Meksika açıklaması" adlı belgede 6 devlet adamı, barış ve silahsızlanmaya ilişkin genel görüşlerini açıklıyorlar. **"Kırk yıldan beri nükleer silahlara sahip devletler nükleer silahlanma yarışının son bulmasının sorumluluğunu tek başlarına taşırken, dünyanın öbür ülkeleri sadece seyirci durumunda idiler"** denilmekte ve artık tüm ülkelerin üstlerine düşen sorumluluğa uygun davranmaları istenmektedir. Yeni Delhi açıklamasında **"nükleer denemelerin yasaklanmasının ilk adımı olarak derhal bütün atom denemelerinin durdurulmasını, her türlü atom silahı ve taşıyıcısının geliştirilmesi ve üretilmesine son verilmesi ve uzayda yer alacak her türlü silahın denenmesinin, üretiminin ve yerleştirilmesinin yasaklanmasını"** talep etmiş olduklarını anımsatan altı devlet adamı, bunun yanısıra **"konvansiyonel silahların dengeli bir şekilde azaltılması sorununa da gereken önemin verilmesi zorunludur"** dediler. Bu iki konuda da gerek ABD Başkanı Reagan'a, gerekse SSCB Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbaçov'a başvurmuş olduklarını, nükleer denemelerin durdurulması için de kendilerinin aracı olabilecek lerini belirttiler. Açıklamada silahlanmanın dünya barışını sürekli tehdit ettiği, bu yönde harcanan kaynaklar nedeniyle açlık, sosyal adaletsizlik ve sefalet ile mücadele edilmediği vurgulanıyor.

"Altılar zirvesi" yaptığı açıklamada, SSCB'nin tek yanlı nükleer denemeleri durdurma moratoryumuna katılması için ABD'ye çağrı yapılarak ve ABD'nin Libya ve Nikaragua'da uluslararası hukuku çiğnemesinin esefle karşılandığı belirtilerek tüm halklara, parlamentolara ve hükümetlere bu görüş ve önerilere aktif katılmaları isteniyordu. Nitekim Gorbaçov Sovyet televizyonunda yaptığı konuşmada altılar grubunun nükleer denemelerin durdurulması yolundaki istemlerinin de dikkate alındığını belirtiyordu.

İkincisi ise, **"nükleer denemeleri durdurmaya yönelik ayrıntılı önlemler belgesi"**dir. Altı devlet adamı burada 13 öneri geliştirerek tüm nükleer denemelerin derhal durdurulabileceğini ortaya koyuyorlar. Konunun tam anlamıyla denetlenebilmesi için ABD ile SSCB arasında bir anlaşma imzalanana kadar atlı devlet, kendi teknik olanaklarıyla ve bilim adamlarını görevlendirerek bir yıl için denetim görevini üstlenebileceklerini bildiriyorlar. Belgede, bu denetimin ayrıntıları yeralıyor.

Altıların Meksika zirvesi **"açıklaması"** ve **"belgesi"** silahsızlanma yönünde yeni bir şans olarak ortaya çıkıyor. Politik ve kişisel saygınlıkları olan bu altı devlet adamının bu iyi niyetli çabaları barışı koruma yolunda önemli bir girişim olduğu gibi, derin bir sorumluluk duygusunun da bir göstergesidir.

Şimdi dünya barışını korumak yolunda atılmış adımları daha da sağlamlaştıracak, ABD'yi yapılan iyi niyetli önerileri kabule zorlayacak girişimleri kararlılıkla sürdürmek gereklidir. Dünya barış güçleri, insanlığın bu en yaşamsal sorununu, barışı koruma ve güven altına alma sorununu çözebilecek güçte ve yetenektedir. Reagan yönetimine bir nükleer felakete sebep olacak düğmeye basma fırsatını vermeyecektir.

13 Ağustos girişiminin 25. yılında

13 Ağustos 1961'de Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin, Batı Berlin ile o zamana kadar açık olan sınırlarını güven ve denetim altına almak amacıyla oluşturduğu duvar, bu yılın ağustos ayında da birbirini izleyen kışkırtmalara sahne oldu. Burjuva propaganda aygıtlarının yıllardır bu duvar için yaygın biçimde **"utanç duvarı"** kavramını kullandığı biliniyor. Özellikle ağustos aylarında emperyalist propaganda merkezleri ve kışkırtma yuvalarının gündeminden inmeyen bu konu, FAC egemen çevrelerinin kışkırtmalarıyla duvarın örülmesinin 25. yılında da daha saldırgan biçimlerde kullanılmak istendi. Tahrikçi gruplar polis himayesinde, devlet sınırı niteliğindeki bu hattı geçip, DAC'nin bayrağını indirdiler, intikamcı sloganlar haykırdılar ve tahribata yol açtılar. Bu saldırı korosuna ABD Başkanı Reagan da katı larak **"Bu duvar insan haklarını çiğnemenin anıtıdır"** deyiverdi.

Oysa ki, 13 Ağustos 1961'den önce Federal Almanya hükümeti ile Batı Berlin senatosu, DAC ile açık olan sınırlarını işbirliği için değil tersine sosyalist Alman devletine karşı yıkıcı eylemler için kullanıyor, aşırı milliyetçi, intikamcı kışkırtmaları ve tehditleri zirveye çıkartmış bulunuyordu. Batı Berlin bir cephe kenti, DAC'nin sırtında bir hançer ilan edilmişti. Batı Alman ordusunun Brandenburg kapısından DAC'ne nasıl dalacağının, bu sözde birleşmenin nasıl olacağının ve sonuçlarının anlatıldığı planlar, projeler, yazı ve haberler basının sayfalarından radyo bültenlerinden inmez olmuştu. Bu doğrultuda somut ha zırlıklar da yapılıyordu. Askeri saldırı planı hazırdı, uygulamaya konulmayı bekliyordu. Ancak intikamcıların, militaristlerin hevesleri kursaklarında kaldı. 13 Ağustos 1961 gecesi DAC işçi sınıfı, ilk Alman işçi-köylü devletinin sınırlarını kontrol altına aldı. İşçiler ilk önce gövdeleriyle oluşturdukları savunma hattını milyonlarca emekçinin uğruna can verdiği sosyalist devletin sınırına dönüştürdü ler. İşte gerici çevrelerin **"Alman sosyalist devletinin böğründeki cephe kenti"** dedikleri Batı Berlin ile DAC arasına çekilen, DAC'nin sırtındaki hançeri çekip atan sınırı, örülen bu güvenlik setini **"utanç duvarı"** diye adlandırmalarının nedeni budur. Eğer bir utanç duvarından sözedilecekse bu, emperyalizm, militarizm ve intikamcılık için bir utanç duvarıdır. Bu duvar, onların egemen sosyalist Alman devletine karşı planlarının iflasının bir kanıtı ve anıtıdır.

13 Ağustos girişimiyle Avrupa'da barışın korunması yönünde önemli bir adım atıldığı 25 yıl sonra bugün daha açık görülüyor. Bugün 13 Ağustos girişimine saldıranlar aynı zamanda barışa devletlerin egemenliğine, insanlığın geleceğine saldıranlardır. Dünyanın dört bir yanında barışı, yumuşamayı, istikrarı baltalama politikası uygulayan Reagan'ın bu saldırı kervanının başına geçmesi hiç de raslantı değildir. Barışı insanlık hakkı saymayan Reagan'ın Berlin'deki sınırdan **"insan haklarını çiğnemenin anıtı"** diye sözetmesi elbette doğaldır. Çünkü onun özünde bir tek insanlık hakkı vardır; o da, dünyayı Amerikan imparatorluğu olarak görme, bu nedenle de herşeye müdahale de bulunma hakkıdır.

13 Ağustosun 25. yılında, o zamanki saldırı planları iflas etmiş olanların tehlikeli hedeflerinin sönmediği görülüyor. Yeniden savaş rüzgarları estirmeye çalışanların barışa yönelik saldırıları sürüyor. Şimdi böylesi saldırılara karşı, barış çok daha kararlılıkla savunulmalı ve güçlendirilmelidir.

12 Eylül'ün 6 yılı

Baştarafı 1. Sayfada

çe ve imza eylemlerinin gösterdiği gibi başta işçi sınıfı olmak üzere geniş kesimler hak istemlerini demokrasi istemleriyle birleştirmektedir. Ancak diktatörlük karşısındaki muhalefet güçlerini geriletme, bölüp parçalama, yığınların dikkatini ağır ekonomik, sosyal ve politik sorunlardan uzaklaştırma gayretinden vazgeçmiş değildir. Şimdi ANAP hükümeti, 12 Eylülcüler, baskı, dayatma ve şaşırtmayla ara seçimlerden güçlerini koruyarak çıkma niyetindedirler. Onlar, seçim sonrası için ABD ile SIA, IMF ile yeni ekonomik "önlemler" paketi anlaşmaları imzalama gibi tehlikeli planlar hazırlığı içindedirler.

Sol Birlik, bu koşullarda ara seçimlerin demokrasi güçlerinin kazançlı çıkması için bir platform olarak kullanılmasını savunuyor. Bu çabaların başarısı, diktatörlüğün tecritini hızlandıracak, barış ve demokrasi güçlerinin birlik ve mücadelesine güç katacaktır.

SOL BİRLİK

SOL BİRLİK AÇIKLAMASI

Baştarafı 1. Sayfada

duygular körüklenerek gelişen muhalefet sindirilmeye çalışılırken diğer taraftan da, Irak Kürdistanı'nı işgal altında tutan Saddam rejimiyle işbirliği yapılarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi yokedilmek isteniyor. Diktatörlüğün bu saldırısı aynı zamanda ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik hegamonyacı heves ve planlarına da denk düşüyor.

Yiğit emekçi halklarımız!

Kürt halkının en ufak bir ulusal demokratik hak istemini kanla, zulümle, bastıran, jenosidler uygulayan gelmiş-geçmiş ırkçı, şöven, asimilasyon politikaları güden tüm sömürücü egemen sınıf iktidarları gibi, Evren-Özal diktatörlüğü de bu istemleri barbarca boğmaya çalışıyor. Kürt ulusunun varlığı, Kürdistan diye bir ülke inkâr ediliyor. Kürt ulusunun en doğal hakkı olan ayrılıp bağımsız devlet kurma da dahil, kendi kaderini tayin hakkı tanınmıyor. Bunlardan bahseden insanlar sorgusuz-sualsiz işkenceden geçiriliyor, zindanlara dolduruluyor. Kürdistan ulusal demokratik mücadelesi, diktatörlüğün ve onun destekçisi emperyalist güçlerin uykularını kaçırıyor. Diktatörlük, Türkiye Kürdistanı'nda yaptıklarıyla kalmayıp Kürdistan'ın diğer parçalarını zorla ellerinde tutan ırkçı-şoven rejimlerle birlikte Kürt halkının mücadelesine saldırıyor. Bunları ona çok görenler, Türk halkının ve onun kurtuluşu için mücadele eden devrimci güçlerin de düşmanıdır. Evren-Özal çetesi, "bölücülük" yaygarası yaparak halklar arasına düşmanlık sokmak istiyor. Kürt halkı, Türk halkının dostudur. Her iki halkın düşmanı birdir: Diktatörlük ve emperyalizm...

Süngü gücüyle ülkenin başına çöreklendiği günden beri halklarımıza kan kusturan, onbinlerce insanımızı zindanlara dolduran, işkence çarkını acımasızca çalıştıran diktatörlük, tüm bu terör ve zorbalıklarıyla kitleleri susturabileceğini sandı. Bölge düzeyinde ise, ülkeyi tamamen ikinci bir İsrail haline getirdi. Türkiye ve T. Kürdistanı'nı NATO ve ABD' nin saldırı üsleriyle donattı. Bölgede ilerici, anti-emperyalist güçlere tehditler savurdu. İsrail ve ırkçı G. Afrika rejimlerinin yaptıgı gibi sınırları aşarak binlerce asker ve uçaklarla saldırıya geçti.

Emekçi Türk ve Kürt halkları,

Gerçek demokrat ve yurtseverler!

Bir avuç holdingin, emperyalizmin ve onun saldırgan örgütü NATO'nun çıkarları için diktatörlüğün bölgede üstlendiği ve yürüttüğü poltikaya karşı sesimizi yükseltelim. Emekçi Türk halkının, işçi sınıfının çıkarlarına karşı olan bu saldırgan, işgalci politikadan Türk halkı da zarar görmektedir.

Asker ve polis üniforması taşıyan emekçi halk çocukları!

Sizin düşmanız Kürt halkı ve onun yurtsever örgütleri değildir. Asıl düşman sizi böylesine haksız bir savaşa sürenlerdir.

Türkiye ve T. Kürdistanı Sol Birliği, tüm ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci güçleri Türk ordusunun Irak Kürdistanı'na yönelik bu barbarca saldırılarına karşı çıkmaya çağırır!

Güçlerimizi birleştirip, hep birlikte Türk ordusunun barbarlıklarına dur diyelim!

SOL BİRLİK

SSCB nükleer denemeleri durdurma uygulamasını tekrar uzattı

Baştarafı 1. Sayfada

Sovyetler Birliği'nin nükleer denemeleri yıl sonuna kadar dondurma kararı tüm ülkelerde ve barışçı kamuoyunda büyük bir memnuniyetle karşılandı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar, **"kararın atom denemelerinin durdurulması için kapsamlı bir anlaşma imzalanmasına yönelik önemli bir adım olacağına"** işaret ederken, Amerikan ve Sovyet barış hareketi temsilcileri ise ortak bir çağrı yayınlayarak **"bütün dünya halklarını atom denemelerinin yasaklanması için elden geleni yapmaya"** çağırdılar. ABD senatörü Edward Kenedy de yaptığı açıklamada, **"Gorbaçov'un açıkladığı tek yanlı moratoryum uygulamasını uzatma kararıyla Birleşik Amerika'nın, silahsızlanma yolunda adım atması için hemen değerlendirmesi gereken bir fırsat daha yakaladığını"** belirtti. ABD Komünist Partisi Genel Sekreteri Gus Hall da, Sovyet tarafının atom denemelerini durdurma kararını yeniden uzatmasını **"Sovyet yönetiminin insanlığın geleceği konusunda duyduğu sorumluluğun yeni bir kanıtı"** olarak niteledi.

Sovyetler Birliği'nin atom denemelerini durdurma kararını uzatmasının tüm dünyadaki olumlu yankılarına karşılık ABD yetkilileri yaptıkları açıklamalarda, Sovyet girişimini, **"propaganda"** ve **"anlamsız bir jest"** olarak nitelediler. Pravda gazetesinde yeralan konuyla ilgili bir yazıda ise, **"Sovyet yönetiminin bu kararının dünya çapında geniş destek gördüğü, atom denemelerini durdurmanın dünyadaki durumun istikrara kavuşmasında tek gerçekçi adım olduğunu yaşamın Reagan yönetimine de göstereceği ve Washington yönetiminin olumsuz tutumunu gözden geçirmesi gerektiği"** ifade edildi.

Şimdi Sovyetler Birliği nükleer denemeleri tek yanlı durdurma kararını uzatarak üze; rine düşen büyük sorumluluğun gereğini yerine getirmiş bulunuyor. Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkeler, altılar grubu, tüm ülkelerdeki yığın örgütlerinin temsilcileri nükleer denemelerin durdurulması insanlığa ne getiriyor? Nükleer denemelerin yasaklanması demek, bu tür silahları daha da geliştirmeyi durdurmak, daha korkunç silahların yapımını durdurmak demektir. Bu ise nükleer silahsızlanmanın yolunu açacaktır. Şimdi bütün ülkelerin halkları ve hükümetleri için olduğu kadar bizim ülkemiz için de ana sorun, bu yıl içinde yapılacak bir Sovyet-Amerikan doruk toplantısında nükleer denemelerin durdurulması için bir anlaşma imzalanabilmesidir. Bunun için dünyanın bütün ülkelerindeki barışsever güçler savaşımı güçlendirmeli, çeşitli biçimler ve yöntemlerle ABD'ye ve kendi hükümetlerine böyle bir sonucun alınması için baskı yapmanın yollarını bulmalıdır.

Nükleer denemeleri yasaklayan bir anlaşma, bunun yaşama geçmesi, yalnızca dünya üzerinde silahsızlanma, özellikle de nükleer silahsızlanma yolunun açılmasını getirmekle kalmayacak; böyle bir anlaşma, ülkemizi iradesi dışında bir nükleer felakete sürükleyebilecek Amerikan nükleer silahlarının topraklarımızdan sökülüp atılması için gerekli olan koşulları da olgunlaştıracaktır. Sol Birlik, tüm sağduyulu, barışsever insanları nükleer denemelerin durdurulması savaşımına katkıda bulunmak için seslerini yükseltmeye çağırıyor.

Kürt dili üzerindeki yasaklara karşı çıkmak

Baştarafı 4. Sayfada

lerden sadece bir tanesidir.

Kürdistan'da, doğan Kürt çocuklarına Kürtçe isimlerin verilmesi yasaklandığı gibi, darbe öncesi yazılan Kürtçe isimlerin değiştirilmesi için de anne ve babalara baskı yapıldığı bilinen bir gerçektir. Yine, darbe sonrası Kürdistan'da Kürt kasaba ve köylerin Kürtçe olan isimlerinin değiştirildiği, kamuoyunca biliniyor. Buna göre Ağrı ilinin toplam 558 köyünden 376'sının ve Van'ın 426 köyünün, Muş'un 363 köyünden 289'unun, Bitlis'in 273 köyünden 229'unun Kürtçe olan isimleri Türkçe olarak değiştirildi. Tüm bunlar **"huzur ve güvenin sağlanması"** adına yapılıyor.

Geçtiğimiz mayıs ayında yine Ankara DGM savcılığı, 1985 genel nüfus sayımı için hazırlanan **"Sayım Memuru El Kitabı"**nda**"Anadilinizden başka en iyi konuştuğunuz bir diliniz var mı"** şeklindeki soruyu **"Ingilizce, Fransızca, Arapça ve Kürtçe dillerinden birini işaretleyiniz"** şeklinde Kürtçe'ye de yer verilmiş olmasından dolayı, kitapçığı hazırlayan 11 kişi hakkında soruşturma açtı. Bu soruşturmayı Ülkü Coşkun yürütüyor, Kürtçülük propagandası yaptıkları gerekçesiyle sanıklar hakkında 5 ile 8 yıl arasında değişen hapis cezası isteniyor.

Bir halkın, bir insanın kendi anadiliyle konuşması kadar daha doğal ne olabilir? Kürtçenin konuşulmasının yasaklanması, konuşanlar hakkında soruşturmaların açılması, Kürtçe olan isimlerin değiştirilmesi tüm bu baskı ve uygulamalar neyin ürünüdür?

Evet tüm bunlar, Kürt halkının varlığını inkar etmenin onun ulusal demokratik haklarını gaspetmenin, ulusal bilinçlenmenin önünü kesmenin, kısaca temelde yatan sömürüyü devam ettirmenin bir ürünüdür.

Yıllardır Kürt halkına yönelik bu baskı ve uygulamalar, faşist diktatörlük koşullarında daha da katmerleşmiştir. Türk egemen güçlerinin, Evren Özal diktatörlüğünün yoğun olarak yürüttüğü ırkçı, şöven bir politikayla Türkiye emekçi halkını bu yönde şartlandırmaya çalışması, bölücülük tehlikesini sürekli gündemde tutması, egemen güçlerin yukarda belirttiğimiz amacına hizmet ediyor. Hiç bir manevra, sahtekarlık ve demagoji, bu gerçeğin üstünü örtmeye, gerçeği gizlemeye yetmez.

Türkiye'nin de taraf olduğu ve altına imza attığı **"Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Uluslararası Birlik"**in **"Halkların Hakları Evrensel Bildirgesi"**nin 13. maddesinde; **"Her halk kendi anadilini konuşmak, kendi kültürünü koruyup geliştirmek, böylece insanlığın ortak kültür zenginliğine katkıda bulunma hakkına sahiptir."** deniyor.

BM Örgütü İnsan Hakları Komisyonu'nun şubat ayında Cenevre'de yapılan 42. dönem toplantısında Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Uluslararası Birlik adına yapılan konuşmada; **"Türk devleti başından beri ırkçı bir politika izliyor... Kürt halkının var olma hakkı, kendi kültürünü, benliğini koruma hakkı, kendi anadilini konuşma hakkı tanınmıyor."** denirken; Avrupa-3. Dünya Merkezi adına yapılan bir diğer konuşmada ise şu görüşlere yer veriliyor: **"BM Sözleşmesinin ilanından bu yana 40 yıl geçmiş olmasına karşın Türk devleti, Türkiye'de yaşayan 12 milyondan fazla Kürt'ün varlığını resmen inkar ediyor... Kürtlerin günlük yaşamda kendi dillerini yazılı ve sözlü olarak kullanmaları yasaklanmıştır.**

...Kürt halkının kendi geleceğini belirleme hakkının süregelen çiğnenmesi, bölge barışına ve güvenliğine vurulan bir darbedir."

Tüm ulusal demokratik hakları gaspedilen, en temel insani haklardan bile mahrum bırakılan Kürt halkı üzerindeki bu baskı ve çağdışı uygulamalara karşı çıkmak, Kürt halkının ulusal demokratik haklarına kavuşması için mücadele etmek, günümüz Türkiye'sinde kendisine demokratım, yurtseverim, ilericiyim diyen herkesin görevidir. Hele Kürtçe konuşma soruşturmalarının SHP yöneticilerine de yönelmiş olması da dikkate alınacak olursa, sosyal demokratlık adına yola çıkanların Kürt dili üzerindeki yasaklara, Kürt halkının varlığının inkarına, Kürt halkı üzerindeki baskılara karşı çıkması bir zorunluluktur.

Türk demokrat çevrelerinden bir bölümünün bu konuda duyarlılık göstermemesi, suskunluğu tercih etmesi ya da diktatörlüğün ırkçı, şoven politikasının arkasına takılması onaylanamaz. Böylesi bir tutum demokrasi mücadelesine zarar veriyor.

Oysa ülkemizin yaşanan pratiği şunu açıkça gösteriyor ki; Kürt halkının ulusal demokratik hakları tanınmadan, Kürt halkı özgürlüğüne kavuşmadan, Türk halkı gerçek anlamda özgür olamaz. Türkiye'de gerçek bir demokrasi hakim olamaz.

Haramzade takımına dur diyelim

Baştarafı 1. Sayfada

sınıfına karşı düşmanlıkta ortaklıkları vardı. Yurtçu'nun daha 3-5 yıl önce esamesi okunmayan İZDAŞ adlı holdinginin kâr grafiği Özal'ın başbakan müsteşarı olduğu 1980 yılından itibaren sürekli artış gösterdi. İZDAŞ'ın gerçek kârı 6 yılda 56 kat artarak rekor kırdı.

12 Eylül'ün hemen ardından Özal başbakan yardımcısı, Pakdemirli DPT Teşvik Uygulama Dairesi Başkanı olunca İZDAŞ için **"Yürü ya kulum"** deniyordu. İZDAŞ palazlandıkça Pakdemirli de yükünü tutuyordu. İZDAŞ'ın resmi danışmanlığını yaptığı yıllarda edindiği mallara yenisi ekleniyordu: Sayfiye evleri, daireler, tarım arazileri, arabalar, deniz teknesi...

Daha önceleri de çeşitli vesilerle E. Pakdemirli'nin kurucusu olduğu ve çok sayıda bakan, müsteşar ve emniyet genel müdürünün de ortakları arasında olduğu bir kooperatifin 200 milyon değerindeki bir arsayı 13,5 milyona aldığı basına yansıdı. Özal'ın kardeşi **"dini bütün"** Korkut Özal'ın ise çok kısa zamanda milyarlar kazandığı yazıldı...

Salt bu yolsuzluklar, **"köşeyi dönmeler"**, üç beş ANAP'lı ile sınırlı değil. 12 Eylül rejiminin omuzu kalabalık subayları, Turgut Özal ve yakın çevresi...

Evren-Özal diktatörlüğü, rüşvet ve yolsuzlukta gelmiş geçmiş tüm yönetimlerin pabucunu dama attı. Yolsuzluklar, ahlaki çöküntü toplumun tüm kesimlerine yayıldı. Rejim, topluma sürekli **"köşeyi dönmeleri için her yolun mübah"** olduğunu yaymaya çalıştı. Kalburüstü yöneticiler ve omuzu kalabalık generaller ise bunun en **"güzel"** örneklerini verdiler.

ANAP seçim süresince **"12 Eylül öncesindeki anarşi ortamına mı dönmek istiyorsunuz?", "döviz sıkıntılarını yeniden mi yaşamak istiyorsunuz?"** vs. türünden demagojilerle propagandasını yürütmeye çalışıyor. Şimdi Özal'a sormak gerekir: İktidarda bulunduğunuz süre içindeki uygulamalarınız kimin için, hangi toplum kesimlerinin yararına kararlar aldınız?

Seçimlerin demokratik bir ortamda yapılmadığı açık. Ama herşeye rağmen seçimlerde tüm olanakların kullanılarak ANAP'ın yenilgiye uğratılmasını, cuntanın daha da tecrit edilmesini sağlamak gerekir. Bu imkanı demokrasi güçlerinin lehine kullanmak için elimizden geleni yapalım. Bu haramzade takımına gereken dersi verelim.

Nükleer felaketi önlemek için

Başı sayfa 8'de

projesiyle ilgili çalışmalara katılmayacağını duyururken, yüzbinlerce emekçi, aydın, genç ve kadın atom üslerini nükleer savaşa karşı direniş alanlarına çevirdi. Yüzlerce kent, ilçe toprakları atomsuz bölge ilan edildi. Atomsuz bölgeler oluşturma hareketi onbinlerce yeni taraftar kazandı. Atom denemelerinin durdurulması istemi etrafında aktif bir hareket oluştu. Halklar artan tehlikeler karşısında barışı, yaşamı korumak için harekete geçip, elbirliğiyle silahlanma yanlılarının karşısına dikilmekten başka çare olmadığını çok daha somut kavrar oldu.

Bizler, atom silahları, Amerikan üsleriyle bir barut fıçısına çevrilen Türkiye ve T. Kürdistanı halkları olarak dünya halklarının bu sesine kendi sesimizi daha gür katmak göreviyle karşı karşıyayız. Amerikan emperyalizminin Hiroşima ve Nagazaki cinayetlerinin yıldönümünde bir grup bilim adamı ve aydının, ülke topraklarının atom silahlarından arındırılması istemini dile getiren dilekçeyi, Meclise vermesi, imzaya açması, halklarımızın barış istemini dile getiren yeni bir örnektir. Bu örnekleri çoğaltmanın yolunu arayalım, görevimizi, alnımızın akıyla yerine getirelim.

Pakistan halkı Ziya'nın "takvimine" uymayacak

Baştarafı 1. Sayfada

yu düzmece bir ithamla idam ettirmişti. Böylece ülkenin ulusal devlet olarak 39 yıllık tarihinin 22 yılından fazlasını kapsayan sıkıyönetimlerin sonuncusu uygulanmaya konulmuştu.

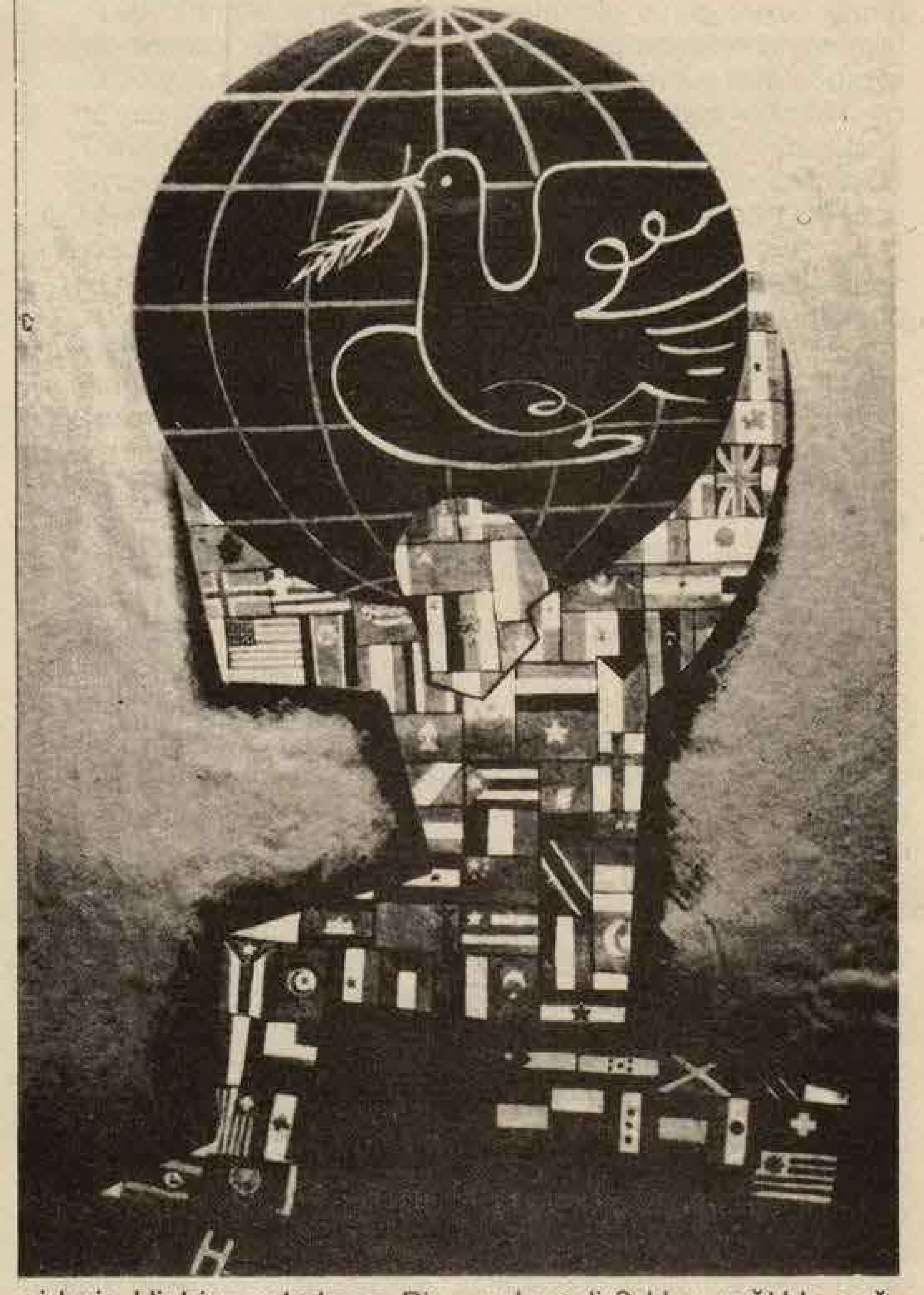
Geçen sürede Ziya, göstermelik demokrasi manevralarında bulunduysa da, diktatörlüğünün zorba yuzünü gizleyemedi. Örneğin 1984' te yapılan **"İslamcı programın kabulü"** oylamasında ancak yüzde 12'lik bir seçmen desteği sağlayabildi, ki bunu resmen açıklamak zorunda kaldı. Yine de demokrasi güçlerinin örgütlü muhalefetinin yeterince sağlanamamasından büyük ölçüde yararlanarak, 1990'a kadar uzanan bir **"takvim"** çizmek cüretini buldu. Şubat 1985'te yapılan göstermelik ulusal meclis seçimleri ise muhalefet tarafından boykot edildi. Pakistan'ın ulusal bağımsızlık günü dolayısıyla tırmanma gösteren ağustos ayındaki olaylar ise rejimin halk tarafından zorbalıkla bile benimsenmediğini, yönetimin halka karşı uyguladığı bunca şiddete rağmen, Ziya'nın halkı sindirmediğini gösteriyor. Oysa daha birkaç ay önce ABD Başkanı Reagan, Ziya'nın başbakanı Cuneco'nun ABD'yi ziyareti sırasında Pakistan'daki demokrasiye geçiş (!) üzerine övgülerini sıralamıştı.

Ziya-Ül Hak karşısında demokrasi güçlerinin gerçek muhalefet potansiyelinin örgütlülüğe tam olarak dökülmemiş olması olumsuzluk yaratıyor.

Bu arada burjuva muhalefet liderlerinin muhalefetin **"sokağa dökülmesini önlemek"** ve kitlelerde yaygınlaşan anti-amerikanizmin dozunu hafifletmek için çaba sürdükleri gözleniyor. Ne var ki, ağustos ayı içinde yoğunlaşan olaylar ve toplumsal muhalefetin artık sokak çatışmalarında, geniş protesto gösterilerinde ve ülke çapında eylemlerde yansıması gösteriyor ki, demokrasinin kazanılmasının temel güvencesi halk yığınlarının hareketlenmesi ve mücadeleye örgütlü biçimde damgasını vurmaktan geçecektir. Pakistan'da Ziya-Ül Hak rejiminin devrilmesi ise yalnızca Pakistan halkına gaspedilen kazanımlarını çok daha ileri ölçülerde pekiştirme olanağını getirmekle kalmayacak, aynı zamanda ABD'nin ileri karakoluna dönüştürülen Pakistan topraklarının Hindistan, Afganistan gibi komşu ülkeler başta olmak üzere bölge halklarına karşı bir saldırı üssü olarak kullanılmasının da önüne geçilmiş olacaktır.

1986 Barış Yılı'nın 1 Eylül'ü...

Kim barıştan yana ?

İnsanlığın atom çağında, uzay çağında yaşadığı herkesçe söylenir. Çağımız insanoğluna çok şeyler kazandırdı. Bilimsel-teknik devrim insanoğlunun hızla gelişmesi için çok büyük olanaklar yarattı, yaratıyor. Ama bu gerçeğe gölge düşüren bir olgu var ki, bu da herkesçe bilinir. Dünyamızı defalarca yokedebilecek kadar yığınsal kırım silahı, atom silahları, kimyasal silahlar birikmiş bulunuyor. Son birkaç yılda nitel bakımdan yepyeni bir durum, çok daha tehlikeli bir durum oluştu. Amerikan emperyalistleri şimdi de uzayı silahlandırma planlarını gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Denebilir ki, insanoğlu, bir milim bile aşıldığında, herşeyin aklın denetimi dışına kayacağı, toptan yokolmanın karanlığına yuvarlanacağı bir sınıra ulaştı. Bu yeni durumda, yüzyıllar boyu alışılagelmiş düşünce tarzının, değerlendirme ölçülerinin temelden değişmesi zorunluluk oldu. Atom ve uzay çağında barışın, güvenliğin askeri araçlarla, yeni yeni silahların, daha büyük yıkım gücüne sahip yığınsal kırım araçlarının geliştirilmesiyle sağlanamayacağı, silahsızlanma yoluna gitmekten başka bir kurtuluş yolu olmadığı ve hiçbir devletin, hiçbir gücün bunu tek başına yapamayacağı yadsınmaz bir gerçek durumuna gelmiştir.

"Kimse karşı değil, herkes evet diyor!" BMÖ 1986 yılını Dünya Barış Yılı ilan ettiğinde, biraz önce sözünü ettiğimiz yadsınmaz gerçek konusunda devletlerin, uluslararası örgütlerin tutumları budur, diyebiliyorduk. Barış yılının dörtte üçünü geride bıraktığımız şu günlerde insanlığın büyük umutlar bağladığı 1986 yılının getirdiklerine bir göz atmak, bir tür bilanço yapmak, neleri gösteriyor?

Bilanço dediğin politik konularda sırf olguların sıralanması, gelişmelerin hesabı değildir! Barış ve güvenliğin temeli olan güçler dengesinin her iki tarafındaki ögelerin katkılarının kıyaslanmasıdır, bu katkılar toplamının dünyadaki durumu üzerindeki etkisidir. Kuşkusuz, güçler dengesinin iki tarafındaki temel ögeler, bir yanda SSCB, sosyalist topluluk ile öte yandan, ABD ve müttefikleridir. Sovyetler Birliği'nin sosyalist topluluk üyesi ülkelerin Dünya Barış Yılı'ndaki katkılarının ağırlıklı ve somut olduğunu söylemek, en azından gerçeğin dile getirilmesi olacaktır. Sosyalist devletler Dünya Barış Yılı'nı silahsızlanma yolunda somut adım atılması için bir tür sıçrama tahtasına çevirmek istediklerini, bir dizi girişimleriyle ortaya koymuş bulunuyor. Bir kaçını anımsayalım:

Dünya barış yılının ta başında, Ocak ayında SSCB, yüzyılımızın sonuna kadar, yani 15 yıl içinde yeryüzündeki bütün atom silahlarının ortadan kaldırılmasını öngören üç aşamalı somut bir programla ortaya çıktı. SBKP 27. Kongresi kapsamlı bir uluslararası güvenlik sisteminin oluşturulmasını öngören ayrıntılı bir barış programını onayladı ve dünya kamuoyuna, bütün ülkelere sundu. Amerikan emperyalizminin Hiroşima'ya atom bombası atmasının 40. yıldönümü olan 6 Ağustos 1985'de tek taraflı olarak yürürlüğe koyduğu atom denemelerini durdurma kararını ardarda uzattı. Avrupa'daki Sovyet ve Amerikan orta menzilli atom roketlerinin ortadan kaldırılması önerisinin ardından, kimyasal silahların yasaklanması ve yokedilmesi yönünde önerilerini açıkladı. Roketsavar savunma sistemleriyle ilgili anlaşmaya en azından 15 yıl daha uyulması önerisini, SDI (Stratejik Savunma Girişimi) çalışmalarının laboratuvar araştırmaları düzeyiyle sınırlandırılması önerisi izledi. Varşova Paktı üyesi ülkeler Atlantik'ten Ural'lara kadar, Avrupa'daki geleneksel silahlarda ve asker sayısında kapsamlı indirim anlaşması önerdiler. Son olarak da, SSCB Asya'da ve Pasifik bölgesinde güvenlik sorunlarını görüşecek konferans önerdi. Gerginlik odakları ve alanlarıyla ilgili, bu arada Akdeniz ve Kıbrıs'ta barışçı çözümlere yönelik önerileri de unutmamak gerek.

"Kimse karşı değil, herkes 'evet' diyor!" Ne yazık ki, bu saptamayı artık koşulsuz geçerli saymıyoruz. Anlaşılıyor ki, Beyaz Saray'da oturanlar için barıştan yana soyut beyanlarda bulunmak, egemen askeri-politik çevrelerin hegemonyacı heveslerinin üzerini örtmek içindir. Sovyetlerin tek taraflı moratoryum uyguladığı bir yılda ABD'nin 15 yeraltı atom denemesi yapması, tutarsız gerekçeler ileri sürerek, Sovyet önerilerini görüşmeye yanaşmaması, silahların sınırlandırılması konusunda büyük çabalarla varılmış önemli anlaşmalara uymaktan vazgeçmesi, bunu gösteriyor. Tıpkı, Libya'nın barbarca bombalanması dünyanın değişik bölgelerinde halk düşmanı çeteleri ve rejimleri, Güney Afrika'daki ırkçı rejimi desteklemesi gibi... Öteki NATO ülkeleri de Washington'un baskısına boyun eğerek, durumun gerginleşmesinde ABD'nin suç ortaklığını sürdürmüş olmuyorlar mı?

Çağımız atom çağı, uzay çağı, bilimsel-teknik devrim çağıdır, diye her gün duyarız. Ama yine de her yıl 20 milyon çocuk açlıktan ölüyor. Dünyamızda her üç kişiden biri tıbbi yardımdan bile yoksun bulunuyor. Oysa silahlanma yalnız iki gün için durdurulsa, tam üç milyar insana içecek su sağlanabilir. Silahlara harcanan paralar 1 ay durdurulsa, bütün çöller sulanabilir.

Bilimsel-teknik devrim çağında, her yıl 20 milyon çocuğun açlıktan ölmesi korkunç, ama gerçek. Çağımızın asıl temel gerçeği bundan da korkunç: Bugün yeryüzünde dünyamızı 20 kez yokedebilecek güçte atom silahı birikmiştir. Üstelik bu ölüm yığınağı artıyor. Eğer bu böyle giderse işin sonu ne olur? Ne olacağı bellidir: Yokolup gideriz. Hiçbir şey kalmaz. Bir anda uygarlık sönüp gider. Çünkü, silahlar arttıkça, daha büyük yıkım gücüne sahip, çok daha duyarlı yeni yeni silahlar geliştirildikçe, insanın iradesi dışında bile, örneğin ufak bir arıza sonucu, nükleer yangının başlaması tehlikesi de o derecede artıyor. Çıkar yol nedir? Her sağlıklı, sağduyulu insanın düşünebileceği gibi, bu gidişe son vermek, yani silahlanmayı durdurmak ve biriken atom silahlarını adım adım azaltarak kaldırmak. Ama gitmekte olan silahlanma arabasını geri döndürmek için, önce frene basmak gerekiyor.

Gorbaçov Nisan 1986'da DAC başkenti Berlin'de açıkladı:

• Batı Avrupa insanını Sovyetlerin saldırgan olduğu yolundaki saçmalığa inanmamaya çağırıyorum; • NATO'nun bir saldırısına hedef olmadıkça, Sovyetler ve müttefikleri, B.Avrupa'ya karşı hiçbir zaman savaş harekatı başlatmayacak; • Geleneksel silahlarla ilgili yeni önerilerle bu tutumumuzu destekliyoruz:

Nükleer felaketi önlemek için Sovyet önerileri

Eğer ABD, tüm dünya halklarının, Sovyet yönetiminin atom denemelerinin durdurulması istemine kulaklarını ta baştan kapamasaydı, bugün insanoğlu çok daha rahat nefes alırdı. Atom denemelerinin yasaklanması, insanlığın nükleer savaş tehlikesinden kurtarılması için iyi bir başlangıç olurdu. Bu korkunç tehlikeye karşı savaşım Sovyet dış politikasının odak noktasında, ta ilk atom bombasının ortaya çıkmasından bu yana yeralmıştır.

Sovyetler Birliği daha 1946'da BM Atom Enerji Komisyonu'na atom silahlarının üretiminin, kullanımının ve depolanmasının yasaklanmasını ve üç ay içinde varolan bu tür silahların yokedilmesini öngören bir anlaşma metni sundu. Bugün aynı amaca ulaşılması için üç ay değil, 15 yıl gereklidir. 1955'de Sovyet yönetimi aynı komisyonun araştırma komitesine atom ve hidrojen bombasına sahip ülkelere nükleer denemeleri durdurma çağrısını içeren bir deklarasyon sundu. Bu belge, ABD ve müttefiklerinin Londra'da, Silahsızlanma Araştırma Komisyonu'nda dile getirdikleri plana bir yanıttı. Sovyetler bu belgeyle, asker sayısının üst sınırının belirlenmesi ve atom silahlarının adım adım ortadan kaldırılması biçimindeki bu planı destekliyordu. Ama ne oldu? İki ay sonra Batı bu planı geri çekti, vazgeçti.

1957'de SSCB Yüksek Sovyeti ABD Kongresi'ne ve Ingiliz Parlamentosuna atom denemelerini durdurmaya yönelik ortak önlemler önerdi. Bu öneri, ABD'nin, Pasifikde, Bikini takımadalarında 15 megatonluk termonükleer deneme yapmasından hemen sonra yapıldı. Bu deneme sonunda birçok Japon balıkçısı ölmüş, dünyada geniş bir protesto dalgası yükselmişti. Bu nedenle Washington Sovyet girişimini düpedüz reddedemedi. Ama Başkan Eisenhower, ABD'nin ışın hastalıklarına yolaçmayan **"temiz"** bir bomba üzerinde çalışmakta olduğunu ve bu çalışmaları daha 4 ya da 5 yıl sürdürmek istediğini söyledi.

1958 yılında (3 Kasım) Sovyet tarafı bütün atom denemelerini tek yanlı olarak durdurdu ve öteki nükleer devletleri bu moratoryuma katılmaya çağırdı. ABD ile İngiltere reddettiler. Gerekçe olarak, atom denemelerinin denetiminin olanaksız olduğunu ileri sürdüler. Bunun üzerine SSCB atom denemelerini yeniden başlatmak zorunda kaldı. Ertesi yıl, (29 Ağustos 1959) Sovyet hükümeti yeniden atom denemelerini durdurduğunu, ancak Batı'nın da atom ve hidrojen bombası denemeleri yapmaması gerektiğini duyurdu. Ama Fransa denemeleri sürdürdüğü için, Sovyetler Birliği 1961'de (31 Ağustos) moratoryumuna ara verdi. Ama bunu yapmadan önce, Batı'nın gerekçelerini gözönüne alarak, nükleer silahı bulunan devletlerin topraklarında karşılıklı denetleme sistemi önerdi. Batılı devletlerin isteği ise casusluktan farksız bir **"teftiş"** idi. Nitekim ABD heyetine başkanlık eden Worthwort, daha sonra şöyle bir itirafta bulunuyordu: **"Birleşik Kurmay Başkanları Komitesine gelince, bizim için teftişler konusunun, yoğun denemeler programını sürdürebilmek için bir örtü olarak kullanılması, asıl hedefti."**

4 Haziran 1962'de Sovyet hükümeti ABD'yi uzayda nükleer deneme yapmamaya çağırdı. 5 gün sonra, 9 Haziran günü, ABD, uzayda hidrojen bombası patlattı. Kamuoyunun protestoları, Sovyetler'in yoğun çabaları sonucu, 5 Ağustos 1963'de SSCB, ABD ve İngiltere atmosferde, uzayda ve deniz dibinde atom denemelerini yasaklayan Moskova anlaşmasını imzaladılar. Bugün bu anlaşmaya 113 ülke imza atmış bulunuyor. 14 Mayıs 1974'de ise Başkan Nixon'un Moskova gezisi sırasında, yeraltı atom denemelerini bir ölçüde sınırlayan Sovyet-Amerikan anlaşması imzalandı. ABD bu anlaşmayı onaylamadı, ama yine de taraflar, anlaşmanın hükümlerine uymayı üstlendiler.

1975 yılında SSCB BMÖ Genel Kurulu'nda atom denemelerinin tam ve genel olarak yasaklanmasını öngören anlaşma önerisinin metnini açıkladı. Devletlerin ezici çoğunluğu öneriyi desteklerken, Batılı devletler karşı çıktılar. 1976 Mayıs'ında ABD ile SSCB arasında, barışçı amaçlı yeraltı atom denemelerini düzenleyen bir anlaşma imzalandı. Ama 1974 anlaşması gibi, bu anlaşma da, Amerikan hükümeti bunu Kongre'nin onayına bile sunmadığı için, hâlâ yürürlüğe girmedi. Kasım 1977'de SSCB belirli bir süre için bütün atom denemelerinin yasaklanması ve barışçı amaçlı atom denemelerinin durdurulması için görüşmelere hazır olduğunu duyurdu. Aynı yıl, Sovyetler Birliği'nin girişimiyle Cenevre'de SSCB, ABD ve İngiltere atom denemelerinin tamamen yasaklanması için bir anlaşma üzerinde görüşmeye başladılar. Bu görüşmeler üç yıl sürdü. Kasım 1980'de, ABD, ardından da İngiltere görüşmelere katılmaktan vazgeçtiler. Ve bunu, anlaşma tasarısının bütün temel konularında görüş birliğine varıldığı bir aşamada yaptılar. Başkan Reagan, **"ivedi önlemler için uluslararası durumun, şimdiye kadar olduğu gibi, bugün de elverişli olmadığını"** söyledi.

Ama asıl neden, hiç de uluslararası durum değildi. Bu tutumun temelinde, Reagan yönetiminin 80'li yılların başlarında yeni bir askeri doktrini kabul etmiş olması; SSCB ile ABD arasında çatışma stratejisini uygulamaya koymuş olması yatıyordu. ABD Savunma Bakanı Weinberger bu stratejinin temel hedefinin kesin askeri üstünlük elde etmek ve **"ABD'nin dünyadaki yönetici rolünü yeniden sağlamak"** olduğunu gizlemiyordu. **"Uzatmalı nükleer savaş"** hazırlıkları için yeni atom silahları, dolayısıyla yeni atom denemeleri gerekiyordu. Bu durumdan hareketle SSCB bu konudaki tutarlı, ısrarlı ve ilkesel tutumunu sürdürdü.

1982 yılında Sovyetler Birliği BMÖ Genel Kurulu'na **"Atom denemelerinin tam ve genel olarak yasaklanması konusunda uluslararası anlaşmanın ana doğrultuları"**nı sundu. 1983'te ise SSCB, ABD, İngiltere, Fransa ve ÇHC'ne atom silahlarının nicel ve nitel bakımdan dondurulması önerisinde bulundu. Ayrıca, nükleer mermi denemelerinin dondurulmasını önerdi. ABD ve müttefikleri bu önerilere de yanaşmadılar. ABD Sovyetlere oranla yüzde 33 daha fazla atom denemesi yapmasına karşın, bu yapıcı tutuma sırt çevirdi.

6 Ağustos 1985'de, SSCB Amerika'nın ilk atom bombasıyla Hiroşima'yı yerle bir etmesinin 40. yıldönümünde, bütün nükleer denemelerini durdurma kararını yürürlüğe koydu ve Birleşik Amerika'yı bu karara katılmaya çağırdı. Ve bu kararı birkaç kez uzatarak 1 yıldan fazla bir süre içinde tek atom denemesi yapmadı. Şimdi Sovyetler Birliği nükleer denemeleri durdurma kararını 1 Ocak 1987'ye kadar uzatmış bulunuyor. Bu süre içinde ABD resmen açıklanmış 15 atom denemesi yaptı, uzayı silahlandırma programını gerçekleştirme yolunda, bu denemelerden de yararlanarak, yeni adımlar attı. 1986 yılının 2 Ocak'ında, Sovyet tarafı atom silahlarının hemen dondurulması ve nükleer denemelerin yasaklanması konusunda üçlü görüşmelerin başlatılmasından yana olduğunu ve ABD ve İngiltere ile birlikte, soruna karşılıklı kabul edebilinir çözümler aramaya hazır olduğunu duyurdu. 15 Ocak 1986 günü ise Sovyetler Birliği, insanlığı 15 yıl içinde bütün yığınsal kırım silahlarından, bu arada atom silahlarından kurtarmayı öngören üç aşamalı somut bir program açıkladı.

Dünya Barışı Yılı'nın başından bu yana, barış davasında gerçek bir yükseliş oldu. Binlerce bilim adamı Pentagon'un **"Yıldız Savaşları"**

Devamı 7. sayfada